

DEFICIENȚA VIZUALĂ

CURS PENTRU MENTORI

UNITATEA 1

DEFICIENȚA VIZUALĂ

CUPRINS UNITATEA 1

- 1.1 Procesul vizual
- 1.2 Clasificarea deficiențelor vizuale
- 1.3 Dispozitive optice, non-optice și electronice pentru persoanele cu deficiență vizuală

OBIECTIVE

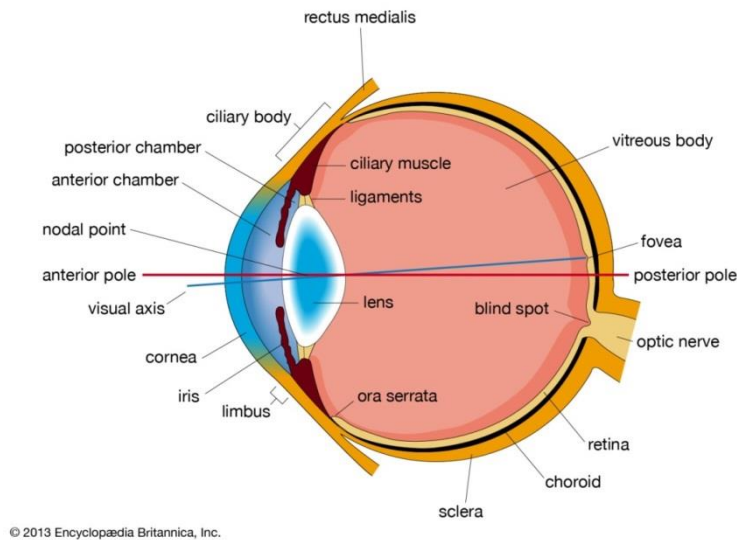
- Descrierea anatomiei și fiziologiei ochiului
- Clasificarea deficiențelor vizuale
- Identificarea dispozitivelor optice, non-optice și electronice pentru persoanele cu deficiență vizuală

1.1 PROCESUL VIZUAL

1.1.1 Anatomia ochiului

Văzul este de departe cel mai utilizat dintre cele cinci simțuri și este unul dintre principalele mijloace pe care le folosim pentru a colecta informații din împrejurimile noastre. Mai mult de 75% din informațiile pe care le primim despre lumea din jurul nostru constau în informații vizuale.

Ochiul este adesea comparat cu o cameră foto. Fiecare adună lumină și apoi transformă acea lumină într-o „imagine”. Ambele au și lentile pentru focalizarea luminii primite. Așa cum o cameră focalizează lumina pe film pentru a crea o imagine, ochiul focalizează lumina pe un strat specializat de celule, numit retină, pentru a produce o imagine.



Descrierea imaginii: Sectiune transversală prin globul ocular

Există trei straturi în anatomia ochiului, ceea ce oftalmologii numesc tunici.

Primul strat este corneea și sclera.

Al doilea strat este tunica vasculară numită uvea, care include irisul (care înconjoară pupila), corpul ciliar și coroida.

Al treilea strat este retina, care se sprijină pe suprafața interioară a spatelui globului ocular.

Corneea și sclera

Corneea transparentă protejează ochiului împotriva deteriorării, ajută la menținerea formei sale și, într-o oarecare măsură, focalizează lumina spre cristalin. Corneea este înconjurată de sclera opacă, albul anatomiei ochiului, care înconjoară întregul glob ocular și, de asemenea, ajută la menținerea formei ochiului. Corneea și sclera sunt ambele realizate din collagen, ceea ce conferă acestui strat rezistența și capacitatea de a menține forma ochiului.

Irisul, corpul ciliar și coroida

Irisul, partea colorată a ochiului, înconjoară pupila. Pupila este, într-un anumit sens, nimic. Pupila este gaura din fața globului ocular unde lumina intră în interiorul ochiului. Dimensiunea acestei găuri este reglată de iris.

Irisul micșorează dimensiunea pupilei la lumină puternică (pentru a reduce daunele cauzate de prea multă radiație) și îl dilată în condiții slabe sau întunecate (astfel încât să pătrundă cât mai multă lumină în ochi).

Corpul ciliar este setul de mușchi și ligamente care controlează forma lentilei, astfel încât lumina de la obiectele din apropiere și de la distanță să poată fi focalizată pe retină. Corpul ciliar produce, de asemenea, umoarea apoasă, un fluid subțire care umple spațiul dintre corneea și lentilă. Umoarea apoasă oferă glucoză, proteine și oxigen corneei, irisului și cristalinului.

Coroida conține arterele mici care furnizează oxigen și substanțe nutritive în partea din față a globului ocular. De asemenea, este alcătuit din venele mici care îndepărtează deșeurile din această zonă. Coroida se sprijină pe peretele interior al globului ocular.

Retina

Retina este alcătuită din mai multe părți. Întregul strat retinian se sprijină pe coroid și este separat de acesta prin membrana lui Bruch, o peliculă subțire de collagen.

Deasupra acestei membrane se află epiteliul pigmentar retinian (RPE). RPE este un strat de celule care hrănesc fotoreceptorii. RPE acționează în același mod în care solul dintr-o grădină hrănește plantele care cresc în ea. Fotoreceptorii sunt celule în formă de bastonaș și în formă de con care transformă lumina care intră în ochi în semnale electrice care sunt transmise creierului. Există aproximativ șase milioane de conuri și 120 de milioane de tije.

Conurile permit vederea detaliată, vederea centrală și culorile (în circumstanțe puternic luminate).

Bastonașele sunt responsabile pentru vederea nocturnă și periferică.

Fotoreceptorii se uzează și sunt înlocuiți constant cu ajutorul RPE.

Acestea conțin o proteină numită rodopsină (numită și violet retinian și violet vizual), care conține vitamina A. De asemenea, conțin concentrații mari de grăsimi polinesaturate.

Pe vârfurile fotoreceptorilor sunt celule nervoase și straturi de fibre. Aceste celule transmit semnalele create de fotoreceptori către nervul optic. Vasele de sânge retiniene din straturile celulelor nervoase asigură aceste celule nutrienți. Celulele gliale ale retinei oferă suport structural în interiorul retinei.

Cele două camere

Există două camere sau compartimente în interiorul globului ocular

Camera anterioară (care înseamnă față) este spațiul dintre corneea și corpul lentilei / ciliei. Este umplută cu umoarea apoasă, un fluid care furnizează substanțele nutritive părților din față ale ochiului și menține presiunea internă a ochiului (lentila nu are nervi sau vase de sânge și, prin urmare, este complet dependentă de umoarea apoasă pentru hrănirea și îndepărtarea deșeurilor.)

Cavitatea vitrească ocupă mijlocul și partea din spate a ochiului. Umoarea vitrească, care umple restul de 80% din partea goală a ochiului, este o substanță clară cu textura unui albuș de ou. Este alcătuit din collagen, și o proteină.

Exteriorul ochiului

În exteriorul ochiului se află mușchii extraoculari, un set de șase mușchi care controlează mișcarea ochiului în sus și în jos, de la o parte la alta, și de sus în stânga în dreapta jos și invers. Pleoapele și genele protejează ochiul de corpurile străine și de lumina prea puternică.

Canalul lacrimal lubrifică suprafața exterioară a ochiului astfel încât corneea să nu fie deteriorată. Globul ocular se sprijină în orbita. Această priză este căptușită cu țesuturi grase, care protejează globul ocular de traume. De asemenea, în exterior este nervul optic, care transportă semnalele electrice către cortexul vizual al creierului.

1.1.2 Fiziologia vederii

Există trei procese separate care alcătuiesc procesul vizual:

- Procesul mecanic
- Procesul chimic
- Procesul electric

Procesul mecanic

Prima parte a procesului vizual este mecanică. Lumina trece prin corneea și pupila către lentilă. Forma corneei focalizează ușor lumina primită înainte de a intra în lentilă.

Unii oameni au o corneea de formă neregulată, care schimbă puterea de refracție în acea zonă. Acest lucru are ca rezultat o vedere neclară, cunoscută sub numele de astigmatism ocular, care poate fi corectată.

Irisul determină mărimea pupilei. La lumină puternică, irisul micșorează pupila, ceea ce lasă să intre mai puțină lumină. În lumina slabă, irisul extinde pupila, lăsând să intre mai multă lumină. Lumina trece apoi prin cristalin, care o focalizează pe fotoreceptori.

Mușchii ciliari și ligamentele determină schimbarea formei lentilei, ceea ce permite lentilelor să focalizeze lumina de pe obiectele îndepărtate și din apropiere pe retină. Acest proces se numește acomodare. Pe măsură ce corpul îmbătrânește, obiectivul devine mai puțin flexibil. Acomodarea este redusă, iar capacitatea ochiului de a se concentra asupra obiectelor din apropiere este redusă. Această afecțiune este cunoscută sub numele de presbiopie și este corectată cu ochelari de vedere sau lentile de contact.

Procesul chimic

A doua parte a procesului vizual este chimică. Fotoreceptorii primesc lumina și o transformă în semnale electrice. Conurile sunt active în condiții de lumină puternică.

Ei detectează și interpretează culorile, pot prelua mici modificări (acuitatea vizuală), cum ar fi înfășurarea unui ac și sunt fotoreceptorii care preiau semnalele care vin din centrul câmpului vizual.

Bastonașele sunt active în condiții slabe, captând mici bucăți de lumină de aici și de acolo și sunt folosite pentru vederea periferică. Bastonașele nu pot oferi acuitate vizuală și prin urmare imaginile sunt de obicei neclare și ușor nefocalizate.

Procesul electric

A treia parte a procesului vizual este electrică. Odată ce fotoreceptorii transformă lumina în semnale electrice, celulele nervoase care stau deasupra bastonașelor și conurilor preiau semnalele și le transportă către nervul optic. Nervul optic duce semnalele către cortexul vizual, unde creierul reinterpretează semnalele ca ceea ce vedeți.

1.2. CLASIFICAREA DEFICIENȚELOR VIZUALE

Deficiența vizuală este capacitatea scăzută de a vedea într-un grad care provoacă probleme care nu pot fi rezolvate prin mijloace obișnuite, cum ar fi ochelarii. Deficiența vizuală poate provoca dificultăți oamenilor cu activitățile zilnice normale, cum ar fi conducerea, citirea, socializarea și mersul pe jos.

Organizația Mondială a Sănătății estimează că, din 2012, în lume existau 285 de milioane de persoane cu deficiențe de vedere, dintre care 246 milioane aveau o vedere slabă și 39 de milioane erau orbi. Majoritatea persoanelor cu vedere slabă se află în țări în curs de dezvoltare și au peste 50 de ani. 80% dintre deficiențele de vedere pot fi prevenite, sau vindecate cu tratament.

Definiția deficienței vizuale este reducerea vederii, care nu este corectată de ochelari sau lentile de contact. Organizația Mondială a Sănătății folosește următoarele

clasificări ale deficienței de vedere. Când vederea cu ochiul mai bun, cu cea mai bună corecție posibilă a ochelarilor este:

- 20/30 până la 20/60: este considerată pierdere ușoară a vederii sau vedere aproape normală
- 20/70 la 20/160: este considerat insuficiență vizuală moderată sau vedere scăzută moderată
- 20/200 până la 20/400: este considerat o deficiență vizuală severă sau vedere scăzută severă
- 20/500 până la 20 / 1.000: este considerat o deficiență vizuală profundă sau vedere scăzută profundă
- Mai mult de 20/1000: este considerat o deficiență vizuală aproape totală sau aproape orbire totală
- Nicio percepție a luminii: este considerată afectare vizuală totală sau orbire totală

Orbirea este definită de Organizația Mondială a Sănătății ca vederea în cel mai bun ochi al unei persoane cu cea mai bună corecție mai mică de 20/500 sau un câmp vizual mai mic de 10 grade. Această definiție a fost stabilită în 1972 și există discuții în curs cu privire la faptul dacă ar trebui modificată pentru a include oficial erori de refracție necorectate (miopie, miopie, presbiopie și astigmatism)

Cele mai frecvente cauze ale deficienței de vedere la nivel global sunt:

1. Eroare de refracție
2. Cataracta
3. Glaucom
4. Degenerescenta maculară legată de vârstă
5. Opacificarea corneei
6. Retinopatia diabetică
7. Orbirea copilariei
8. Trahom
9. Nedeterminat

Cele mai frecvente cauze ale orbirii la nivel mondial sunt:

1. Cataracta
2. Glaucom
3. Degenerescenta maculară legată de vârstă

4. Opacificarea corneei
5. Orbirea copilariei
6. Erori de refracție
7. Trahom
8. Retinopatia diabetică
9. Nedeterminat

Aproximativ 90% dintre persoanele cu deficiențe de vedere trăiesc în lumea în curs de dezvoltare. Degenerescenta maculară legată de vârstă, glaucomul și retinopatia diabetică sunt principalele cauze ale orbirii în lumea dezvoltată.

1.3. DISPOZITIVE OPTICE, NON-OPTICE ȘI ELECTRONICE PENTRU PERSOANELE CU DEFICIENȚĂ VIZUALĂ

Dispozitivele pentru vedere redusă vă pot ajuta să profitați la maximum de vederea dvs., astfel încât să puteți îndeplini sarcinile zilnice mai ușor și cu mai puțină frustrare. Unele dispozitive, cum ar fi ajutoarele optice și non-optice, oferă soluții foarte simple și relativ ieftine. Alte dispozitive, cum ar fi lupele electronice și digitale, pot fi puțin mai complexe și mai costisitoare. Cu toate acestea, atât dispozitivele optice, cât și dispozitivele electronice sau digitale necesită instruire pentru a le utiliza în mod eficient și eficace. Antrenamentul este întotdeauna una dintre cheile principale ale succesului în utilizarea dispozitivelor pentru vedere redusă.

Există mai multe categorii diferite de dispozitive pentru vedere redusă: dispozitive optice, dispozitive non-optice și dispozitive electronice. Dispozitivele pentru vedere redusă sunt specifice sarcinilor, concepute pentru sarcini vizuale de aproape sau vizualizare la distanță. Este posibil să aveți nevoie de mai multe dispozitive diferite pentru a îndeplini sarcini diferite, în funcție de starea ochilor și de nevoile dumneavoastră în viața de zi cu zi.

Dispozitive optice pentru deficiența vizuală

Dispozitivele optice includ o varietate de ajutoare vizuale utile, inclusiv lupe de mână, ochelari de lectură puternici, lupe și mici telescoape. Deoarece aceste dispozitive pot oferi puteri de mărire și puteri de prescripție mult crescute, împreună cu optică de calitate superioară, acestea sunt diferite de ochelarii și lupele obișnuite pe care le puteți cumpăra într-un magazin local sau online . Cel mai adesea au nevoie de instruire pentru a vă ajuta să le utilizați eficient.

Dispozitivele optice folosesc lentile de mărire pentru a face obiectele să pară mai mari și mai ușor de văzut.

- **Ochelari refractanți.** Copilul are nevoie de o refracție cicloplegică adecvată (cu picături pentru ochi) și măsurarea acomodării (capacitatea de a vedea de aproape când citește sau se joacă). Copiii cu vedere scăzută pot beneficia de ochelari mai devreme și la prescripții mai mici sau mai specializate decât un copil cu vedere care se dezvoltă mai tipic.
- **Ochelari de mărire.** Ochelarii de mărire sunt purtați ca ochelarii pentru a vă menține mâinile libere.
- **Lupte cu sprijin.** Aceste lupe se află deasupra obiectului pe care îl priviți. Acest lucru ajută la menținerea lentilelor de mărire la o distanță adecvată. A fi pe un sprijin este, de asemenea, util pentru persoanele care au un tremor sau artrită. Unele lupe cu sprijin au lumini încorporate.
- **Lupe manuale.** Acestea sunt lupe care se țin peste materialul tipărit. Unele modele au lumini încorporate.
- **Telescoape.** Acestea sunt folosite pentru a vedea obiecte sau semne aflate în depărtare. Unele telescoape pot fi atașate la ochelari. Altele sunt ținute ca binoclul.

Dispozitive non-optice pentru deficiența vizuală

Dispozitivele non-optice pot include dispozitive precum standuri de lectură, iluminare suplimentară, ochelari de soare absorbabili (sau de control al orbirii), tipografe și puncte de localizare tactilă. Ele pot fi utilizate în combinație cu dispozitive optice și pot ajuta la citire, organizare, etichetare și o varietate de sarcini de zi cu zi.

- Ceasuri, temporizatoare și dispozitive cu anunțuri sonore pentru măsurarea tensiunii arteriale sau a glicemiei.
- Cărți cu litere mari, ziare, reviste, cărți de joc și cecuri bancare

- Cărți audibile
- Telefoane, termostate, ceasuri și telecomenzi cu numere mari și culori cu contrast ridicat
- Filete pentru ace, oglinzi de mărire și etichete tactile (texturate)

Dispozitive electronice pentru deficiența vizuală

Sistemele electronice de mărire sunt disponibile în multe varietăți și dimensiuni diferite, în funcție de sarcina sau activitatea pe care doriți sau trebuie să o faceți. Unele au un sistem de camere care afișează o imagine mărită pe un monitor, care poate fi utilă pentru citirea poștei, cărților și revistelor, în timp ce altele sunt portabile, și pot fi duse la supermarket pentru a citi etichete și cupoane sau la restaurante pentru citirea meniurilor.

- **Lupe video.** Aceste dispozitive electronice sunt disponibile în format portabil și de birou. Acestea combină o cameră foto și un ecran pentru a mări paginile imprimate, imaginile sau alte obiecte mici. Le puteți regla pentru a satisface nevoile dvs. speciale de vedere. De exemplu, puteți adăuga contrast pentru a face cuvintele tipărite mai întunecate. Unele lupe video pot citi text cu voce tare. Există multe noi lupe video.

- **Cărți audio și cărți electronice.** Cu cărțile audio, puteți asculta textul citit cu voce tare. Cu cărțile electronice precum Kindle, Nook și altele, puteți crește dimensiunea și contrastul cuvintelor.

- **Smartphone-urile și tabletele** vă permit să modificați dimensiunea textului, să reglați contrastul și să utilizați comenzile vocale. Există, de asemenea, multe aplicații din care puteți alege, cum ar fi programe care citesc materialul cu voce tare, măresc sau luminează.

- De obicei, **computerele** pot citi cu voce tare sau pot mări ceea ce este pe ecran.

BIBLIOGRAFIE

- <https://www.britannica.com>
- https://www.emedicinehealth.com/anatomy_of_the_eye/article_em.htm
- <https://www.protect-your-eyesight.com/visual-process.html>
- <https://www.meyesight.net/stages-of-visual-processing/>
- <https://courses.lumenlearning.com/wmopen-psychology/chapter/outcome-vision/>
- https://en.wikipedia.org/wiki/Visual_impairment#Classification
- <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/blindness-and-visual-impairment>
- <https://visionaware.org/everyday-living/helpful-products/overview-of-low-vision-devices/>
- <https://www.aao.org/eye-health/diseases/low-vision-aids>
- <https://www.cehjournal.org/article/low-vision-devices-and-training>

UNIT 2

INCIDENȚA PSIHOSOCIALĂ A DIZABILITĂȚII VIZUALE

- 2.1. Mișcare și orientare în spațiu
- 2.2. Autonomie personală și comportamente adaptative
- 2.3. Diversitatea persoanelor / elevilor cu deficiențe de vedere

Obiective generale:

1. Cunoașterea impactul deficienței vizuale asupra familiei și asupra dezvoltării subiectului.
2. Aprecierea importanței menținerii unei atitudini empatice.
3. Cunoașterea nevoile specifice ale persoanelor cu deficiențe de vedere: autonomie în deplasare, comportament adaptativ, interacțiuni sociale etc.
4. Înțelegerea faptului că persoanele cu deficiențe de vedere sunt diverse în funcție de factori precum tipul de patologie vizuală, momentul apariției acesteia și alți factori personali și sociali.

Forum

1. La ce nivel de autonomie vă așteptați de la un student care urmează studii superioare?
2. Cum crezi că atitudinea mediului familial și social afectează așteptările elevului?

Când o persoană contractează un deficit, impactul poate fi devastator (Harvey, Dixon și Padberg, 1995), dar nu numai pentru cel care suferă, ci și pentru cei din jur, membrii familiei și alții semnificativi (...). Sentimente de neputință și frică, durere și vinovăție apar la părinți (Parker, 1993). Părinții generează de obicei așteptări despre cum va fi copilul lor, ce va studia, care vor fi hobby-urile sale etc., dar toți dispar și din momentul diagnosticării copilului, vor trece prin momente critice de adaptare la noua situație. Familia nu își construiește așteptările de a avea un copil cu deficiențe de vedere. Aceste familii au nevoie de sprijin constant din momentul diagnosticului. Orice nouă provocare sau schimbare, cum ar fi o nouă etapă educațională, adolescența, intrarea în universitate, intrarea în lumea muncii etc., pune familia în alertă și îi confruntă cu o nouă situație și, prin urmare, au nevoie de o nouă ajustare a rolurilor lor, relații sociale și organizare (Leyser și Heinze, 2001).

Atitudinea profesioniștilor și mediul social este esențială. O atitudine empatică și de susținere ajută la reducerea stresului și frustrării. De asemenea, mediul familial nu este pregătit să se adapteze la prezența unui membru cu handicap în familie, care generează de obicei tot felul de opinii și atitudini; de la anxietate la rolul de judecător asupra acțiunilor părinților, care se simt observați și apreciați la fiecare pas. Observarea suferinței în mediul lor nu îi ajută de obicei să se adapteze la noua situație; dimpotrivă, îi determină să-și facă o idee despre ce ar trebui să facă pentru ca alții să nu-i considere părinți răi. Multe comportamente de protecție față de copil pot apărea din frică, dar și pentru a evita judecata negativă a altora.

Nu este același lucru dacă handicapul este dobândit, iar răspunsul familiei va fi diferit în funcție de stadiul de dezvoltare al copilului. În general, preocupările care apar sunt diferite, dar impactul este, de asemenea, enorm.

Din punctul de vedere al copilului cu deficiență vizuală, trebuie să ținem cont de faptul că aceștia sunt observatori la prima persoană a ceea ce se întâmplă în familia lor, iar răspunsurile date au un impact direct asupra evoluției lor. Creșterea într-o familie care nu este capabilă să depășească frica și incertitudinea nu va fi la fel ca a crește într-o familie al cărei comportament este mai potrivit cu cel al oricărui alt fiu sau fiică. Cu siguranță îi va afecta să audă remarci de milă despre ei. Pe scurt, pentru ei lumea în care s-au dezvoltat este lumea normală, dar asta nu înseamnă că nu sunt capabili să reflecteze la ceea ce se întâmplă în familia lor.

Copilul își descoperă dizabilitatea pe măsură ce evoluează la școală. Fiecare schimbare nouă sau fiecare situație nouă îi va face să observe diferențele dintre cele mai elementare activități. Acest lucru poate genera un sentiment de dependență. Având o dezvoltare diferită de colegii lor, precum și strategii diferite pentru a face față activităților educaționale și de zi cu zi, depinde, de asemenea, de situația lor vizuală, de personalitatea lor sau de cerințele comportamentale ale mediului școlar și familial.

Adolescența este o perioadă deosebit de diferită, cu modificări ale cerințelor fiziologice și sociale. Echilibrul dintre strategiile lor de a face față schimbării și ceea ce se așteaptă de la ei sau pur și simplu se confruntă cu situații noi pentru care nu au strategii sau pe care nu știu cum să le facă față, sunt momente care îi pot stresa sau îi pot determina să adopte atitudine de a aștepta ca ceilalți să ofere o

soluție. Adesea elevii nu știu cum să reacționeze sau să devină frustrați atunci când un profesor le spune că nu pot participa la o anumită activitate sau când, în ciuda cererilor repetate, nu li se oferă activitățile sau documentele într-un format accesibil. De asemenea, se pot confrunța cu conflicte cu familia lor atunci când cer mai multă independență, deoarece vor să fie mai autonome și să cunoască alți tineri. Dorințele de independență și relațiile de la egal la egal sunt determinate parțial de autonomia în evoluție a tânărului. Deciziile cu privire la viitor și provocările educaționale care

trebuie luate sunt o sursă de incertitudine dacă profesorii nu sunt pregătiți să-i îndrume și este timpul să găsim alt sprijin.

1. Deficiența de vedere și orbirea determină o mare schimbare în așteptările familiei și ale școlii, până la punctul de a nu ști cum să facă față diferitelor etape ale copilului.
2. Adolescența este o perioadă critică datorită schimbărilor care au loc în această etapă și a cererilor de independență din partea adolescentului.
3. Mediul în care copilul cu deficiență vizuală sau orbire crește va fi influențat de propriile sale caracteristici (tipul de patologie vizuală, personalitate) și de așteptările familiei sale și a mediului școlar, inclusiv a școlii.

2.1. Mișcare și orientare în spațiu

Abilitățile de mobilitate pentru persoanele cu deficiență vizuală din punctul de vedere al unui practicant au fost denumite în mod tradițional programe de orientare și mobilitate. Hill (1976) afirmă că: "Orientarea este abilitatea de a-și folosi simțurile rămase pentru a înțelege poziția cuiva în mediu la un moment dat. Mobilitatea este abilitatea sau ușurința mișcării". Aceste programe pot fi descrise ca incluzând conceptele și abilitățile necesare pentru a vă deplasa în siguranță, eficient și autonom pentru o persoană cu deficiențe de vedere. Este clar că ambele concepte, orientare și mobilitate, nu pot apărea unul fără celălalt, în sensul că este necesar să te raportezi conceptual (să fii orientat) la spațiu pentru a te putea deplasa prin el.

Învățarea progresivă a controlului spațiului și a deplasării în siguranță este una dintre cele mai importante provocări pentru persoanele cu deficiență vizuală și sunt adesea supuse așteptărilor mediului lor: familie, școală, mediu social în general. În general, aceste așteptări sunt adesea negative, deoarece subliniază pericolul pe care deplasarea îl poate aduce, spre deosebire de avantajele participării în societate și de a putea trăi o viață normală, la fel ca și colegii lor. În consecință, dezvoltarea acestor persoane este adesea întârziată în dobândirea abilităților de mobilitate și acest lucru împiedică încorporarea lor în diferite activități sau cel puțin participarea lor în mod egal.

Deplasarea este o activitate complexă pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Necesită un grad semnificativ de abilitate și concentrare: controlul informațiilor de mediu (tactil, auditiv), memorarea traseului și a elementelor care îl alcătuiesc, generarea unei imagini mentale a traseului care le permite să-și păstreze direcția, fiind atenți la situații periculoase cum ar fi traversări sau spații deschise etc. Este o activitate care poate genera un nivel de stres și care poate fi realizată cu un nivel diferit de siguranță în funcție de condițiile de mediu, cum ar fi tipul de lumină, nivelul de zgomot, complexitatea mediului, numărul de persoane etc. În adolescență și în tinerețea timpurie, autonomia în mișcare devine cheie și face diferența în ceea ce privește participarea socială și educațională. Poate fi condiția care face diferența între a avea sau nu relații sociale, între a participa sau nu la anumite activități de agrement și educaționale sau a fi considerat valabil pentru unele opțiuni educaționale.

Video: Blind man walking (English) 2:23 min

La nivel european, există profesioniști care instruiesc în mod specific acești elevi cu deficiență vizuală în abilitățile care le permit să fie autonomi în mișcare și să ducă o viață socială și educațională normală. Acești specialiști evaluează abilitățile subiectului și îi învață noi abilități care pot include utilizarea de protecție solară, ajutoare optice precum un telescop, utilizarea de ajutoare pentru mobilitate precum un baston alb și abilități de orientare folosind diverse concepte și simțurile lor. Când ajung la vârsta majoratului, aceste persoane pot solicita, de asemenea, un câine ghid, a cărui utilizare este reglementată diferit în funcție de diferitele agenții care le furnizează și de legislația țării în care se află.

De asemenea, utilizarea diverselor aplicații mobile care geolocalizează subiectul și oferă informații despre mediu și direcția de urmat devine din ce în ce mai frecventă.

În prezent, există puține resurse digitale pentru orientare și mișcare în interior. Cea mai comună resursă pentru aceste medii este așa-numita „familiarizare”, care, pe scurt exprimată, constă în mersul pe perimetrul camerei sau al traseului pentru a

verifica ordinea elementelor sale, referințe, calcula distanțe și configura o imagine a traseul sau spațiul și virajele care trebuie făcute.

Experiența ne spune că faptul de a vă deplasa în mod independent în jurul centrului educațional tinde să fie un fapt care se întâmplă rar din cauza protecției pe care centrul educațional o exercită asupra subiectului cu vedere scăzută sau orbire sau într-un mod limitat în majoritatea cazurilor, stabilirea unui traseu sigur și împiedicarea acestora să facă majoritatea mișcărilor fără compania altei persoane. Cum credeți că acest lucru poate afecta imaginea pe care o are persoana cu vedere slabă sau orbire despre sine?

Învățarea de a vă deplasa în mod independent în școală și de a face călătoria spre și de acasă nu numai că pune elevul pe picior de egalitate cu colegii săi, dar poate genera și o imagine pozitivă a mediului său față de el sau de ea.

Există diferite resurse și modalități de a vă deplasa în funcție de circumstanțe:

- Tehnica ghidului: cea mai potrivită procedură pentru mersul pe jos însoțită de un ghid văzut.
- Baston de mobilitate: Utilizarea bastonului alb pentru a evita obstacolele și căderile, precum și pentru a obține informații despre sol și mediu.
- Câine ghid: doar persoanele cu vârsta legală sunt susceptibile de a utiliza această resursă în care câinele detectează și evită obstacolele, avertizează cu privire la pași și localizează repere specifice, cum ar fi un punct de trecere sau o stație de autobuz, de exemplu.

Guide Techniques for people who are blind or visual impaired (English) 10:25 min

Audio: E comments on his experience of travelling to his educational institution.

2.2. Autonomie personală și comportamente adaptative

Dacă ne concentrăm pe abilitățile și activitățile zilnice de viață, OMS le definește ca fiind „acele abilități necesare pentru un comportament adecvat și pozitiv, care ne permit să facem față în mod eficient cerințelor și provocărilor din viața de zi cu zi”. În

practica profesională a specialiștilor în deficiențe de vedere, aceste abilități au fost clasificate în mod tradițional într-un set de activități, subdivizate în diferite domenii ale vieții de zi cu zi a oricărei persoane. Această clasificare și alte clasificări similare sunt destinate să cuprindă orice activitate pe care oamenii o desfășoară în viața de zi cu zi.

Conceptul de comportament adaptiv provine de la AAMR (American Association for Mental Retardation) care îl definește ca „ansamblul de abilități conceptuale, sociale și practice care au fost învățate de oameni pentru a funcționa în viața lor de zi cu zi” (AAMR 2004, p.97). Vorbim despre activități

legate de auto-îngrijire (îmbrăcare, îngrijire, administrare de medicamente, mâncare), activități casnice, cumpărături sau participarea la activități de agrement.

Performanța elevului în aceste activități va depinde de resursele sale personale (limitări vizuale, abilități motorii, capacitate de orientare spațială etc.), resurse sociale (sprijin familial, resurse ale mediului social etc.). În timpul procesului de dezvoltare a acestor activități este posibil să întâmpinăm unele dificultăți din cauze diferite, așa că trebuie să apelăm la alte resurse, cum ar fi comanda, simplificarea activităților, marcarea încăperilor, spațiilor, aparatelor și produselor electrice sau asistență de la alți oameni. Este esențial să menținem ordinea într-o cameră și să vă asigurați că persoana cu deficiență vizuală este alertată de orice schimbare atunci când apar. Iluminarea adecvată a unui spațiu poate favoriza performanța persoanei, precum și semnalizarea corectă vizuală și tactilă. În unele spații, de exemplu, semnele au o dimensiune și un contrast care face posibil ca oricine să le citească. Un exemplu care poate apărea adesea în rândul elevilor este participarea la jocuri sau activități de agrement sau însoțirea acestora la toaletă. Acestea sunt circumstanțe în care, dacă elevul nu are abilități suficiente sau mediul este nou pentru el / ea, el / ea va necesita participarea colegilor și uneori nu știu cum să se comporte. Principala linie directoare care trebuie luată în considerare este întotdeauna naturalețea; întrebați dacă au nevoie de ajutor și ce fel de ajutor și oferiți-le brațul vostru, astfel încât să-l poată lua și să-i însoțiți sau să-i îndrumați către toaletă, dulapul de gimnastică sau la duș etc.

1. Prin comportamente adaptative ne referim la toate cele pe care le desfășoară orice persoană pe parcursul zilei și la modul în care sunt desfășurate în cazul unei deficiențe vizuale: îngrijire personală, activități casnice, activități de agrement, printre altele.
2. Fiecare persoană cu dizabilități este diferită în funcție de factori precum patologia vizuală în sine, abilitățile personale, sprijinul social și familial.
3. Naturalitatea este primul principiu care ajută o persoană care are nevoie de noi să participe la o activitate sau să îndeplinească o sarcină personală.

2.3. Diversitatea persoanelor / elevilor cu deficiențe de vedere

În primul rând, putem sublinia că performanța vizuală între oameni variază enorm. Diferitele grade de acuitate vizuală, amplitudinea câmpului vizual, modul în care condițiile de lumină îl afectează sau momentul în care a apărut deficiența vizuală condiționează modul în care se comportă fiecare persoană și putem găsi situații aparent contradictorii.

Un exemplu este situația persoanelor care, cu un câmp vizual redus la zona centrală a retinei, pot menține o acuitate vizuală care le permite să citească texte în dimensiuni normale (cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp), și totuși sunt incapabil să găsească un pahar pe masă sau care se mișcă fără dificultăți aparente, dar se împiedică de un scaun sau de un rucsac rămas pe podea sau care, când se mută brusc într-o zonă cu multă sau puțină lumină, se opresc pentru câteva momente până când sunt capabili să se adapteze la noua iluminare. Unii dintre acești oameni folosesc un baston pentru a se deplasa în anumite situații.

Un alt exemplu este persoana care și-a pierdut vederea centrală și, prin urmare, este incapabilă să recunoască detaliile sau să citească fără o mărire. Se pare că nu au probleme în recunoașterea semenilor lor, deoarece folosesc indicii precum hainele, părul sau înălțimea celorlalte persoane, dar în anumite contexte este posibil să nu identifice o persoană care ar trebui să fie familiară. De asemenea, pot să nu prezinte dificultăți în deplasare, dar folosesc dispozitive electronice sau digitale pentru a amplifica informațiile sau chiar să le primească în formă sonoră.

Unele persoane cu orbire sunt capabile să perceapă lumină sau volume mari, ceea ce înseamnă că unele dintre comportamentele lor par mai naturale din punctul de

vedere al persoanei cu vedere. În plus, cei care au dezvoltat abilități personale și sociale adecvate vârstei tind să fie mai participativi, în timp ce alții pot avea nevoie de ajutor constant în activitățile de zi cu zi, ceea ce poate da impresia că persoanele cu orbire sunt, în general, dependente.

Pe scurt, cel mai bun mod de a interacționa și de a înțelege o persoană cu deficiențe de vedere sau oarbă este să îi întrebi, să eviți etichetele și prejudecățile și să ne oferi ajutorul în cazul în care ar putea fi nevoie, într-un mod complet natural.

1. Fiecare persoană este diferită din cauza mai multor factori: unul dintre primii este insuficiența vizuală sau orbirea în sine, deoarece nu există două persoane care să vadă în același mod.
2. Condițiile de mediu pot schimba semnificativ modul în care o persoană își vede și / sau își percepe mediul.
3. Impactul asupra familiei a sosirii unui copil cu deficiențe de vedere sau orbire modifică toate așteptările. familia are nevoie de sprijin și empatie.
4. Călătoria în școală sau pe stradă este o activitate complexă pentru care o persoană se pregătește de-a lungul creșterii sale.
5. Stilul de educație pe care familia și școala îl oferă copilului cu deficiențe de vedere sau orbire îi vor influența dezvoltarea și imaginea de sine a persoanei și a celor din jurul său.
6. Încercarea de a înțelege și de a cunoaște mai bine persoana și caracteristicile acesteia este probabil cea mai bună modalitate de a o ajuta.

BIBLIOGRAFIE

Jackson, R., y Lawson, G. D. (1995). «Family environment and psychological distress in persons who are visually impaired». Journal of Visual Impairment and Blindness, 89, 157-160. Versión en español (1996):

Glidden, L. M. (1993). «What we do not know about families with children who have developmental disabilities: the Questionnaire on Resources and Stress as a case study». American Journal of Mental Retardation, 97 (5), 481-495.

Jangra, D., Ganesh, A., Thackray, R., Austin, L., Ulster, A., Sutherland, J., & Levin, A. V. (2007). Psychosocial adjustment to visual loss in patients with retinitis pigmentosa. Ophthalmic genetics, 28(1), 25–30.
<https://doi.org/10.1080/13816810701201930>

Sarimski, K., Hintermair, M., & Lang, M. (2016). Beurteilung sozial-emotionaler Kompetenzen von Kleinkindern mit einer Seh- oder Hörschädigung oder einer drohenden geistigen Behinderung [Social-Emotional Competence in Young Children with Hearing, Visual or Intellectual Impairments - an Explorative Study with the ITSEA]. *Praxis der Kinderpsychologie und Kinderpsychiatrie*, 65(8), 580–591. <https://doi.org/10.13109/prkk.2016.65.8.580>

Hartshorne, T. S., & Schmittl, M. C. (2016). Social-Emotional Development in Children and Youth Who Are Deafblind. *American annals of the deaf*, 161(4), 444–453. <https://doi.org/10.1353/aad.2016.0036>

Ammerman, R. T., Van Hasselt, V. B., & Hersen, M. (1991). Parent-child problem-solving interactions in families of visually impaired youth. *Journal of pediatric psychology*, 16(1), 87–101. <https://doi.org/10.1093/jpepsy/16.1.87>

UNIT 3

ACCESIBILITATE ÎN COMUNICARE

3.1. Braille

3.2. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiențe de vedere

3.3. Resurse tehnice pentru persoanele cu orbire și vedere slabă

3.3.1. Adaptarea resurselor optice, electronice și digitale la subiecte științifice

Obiective generale:

1. Informare despre alfabetizarea Braille și modul în care unele dispozitive electronice se bazează pe Braille pentru a adnota sau a primi informații.
2. Cunoașterea mării varietăți de resurse optice, electronice, digitale și software care pot fi utilizate de elevi în funcție de tipul lor de handicap.

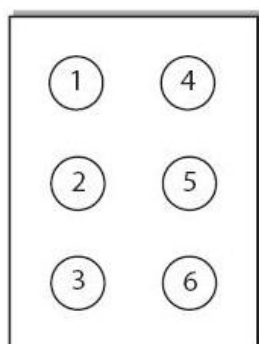
3.1 Braille.

Au existat mai multe încercări de-a lungul istoriei de a crea un sistem de citire pentru nevăzători. În timp ce Haüy a folosit scrisori în relief în 1784, Barbier a fost cel care a inventat scrisori bazate pe grupuri de puncte în relief. Braille a folosit și a modificat acest sistem în 1825 folosind unul bazat pe șase puncte,

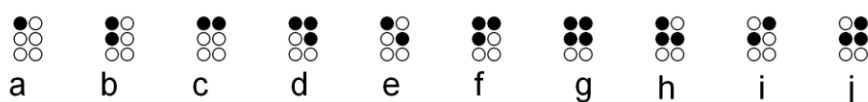
fiind în 1932 la conferința londoneză a educatorilor nevăzători atunci când acest model a fost stabilit și este folosit acum la nivel mondial.

Codul Braille este conceput pentru a fi explorat prin atingere, iar unitatea sa de bază este formată din celulă, în interiorul căreia se află un set de puncte în relief, în șase poziții, numit semn generator. Literele provin din diferite combinații de puncte, obținând 64 de combinații diferite, inclusiv semnul fără puncte care este folosit ca spațiu liber pentru a separa. În plus, pentru a reprezenta unele semne este necesar să combinați mai multe caractere în Braille, deoarece combinațiile simple ar fi insuficiente. Acesta este cazul numerelor, a căror reprezentare este primele zece litere ale alfabetului precedate de un semn care reprezintă că ceea ce urmează sunt numere în loc de litere sau cu majuscule care sunt identificate cu un semn precedent.

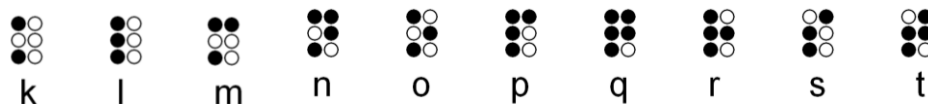
Semnul generator este punctul de plecare al tuturor semnelor și constă dintr-o celulă de o anumită dimensiune pentru o citire corectă cu vârfurile degetelor. Este reprezentată ca o figură dreptunghiulară în care găsim două coloane de câte trei puncte, numerotate de la unu la șase de sus în jos în prima coloană și începând din nou de sus în jos în a doua coloană.



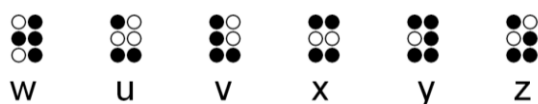
Fiecare literă este formată dintr-o combinație de puncte, al căror număr variază.



Poziția lor în spațiu este fundamental pentru recunoașterea literelor. Astfel, de exemplu, primele zece litere ale alfabetului sunt alcătuite din combinații de puncte din primele patru cutii, punctele 1, 2, 4, 5

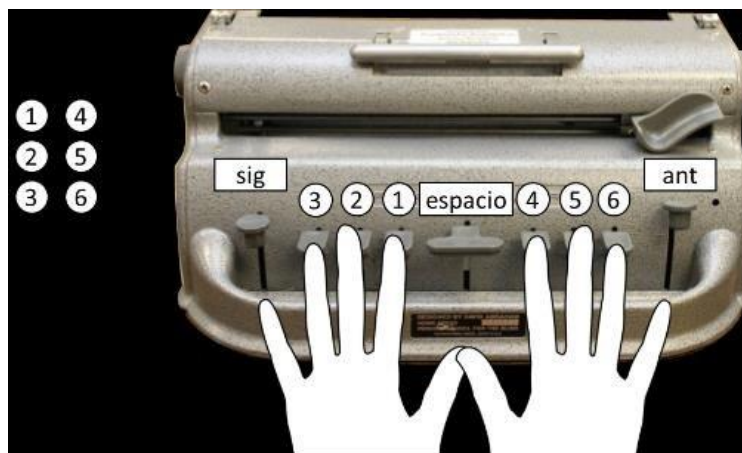


Următoarele zece litere sunt formate prin adăugarea punctului trei la primele zece litere. Restul alfabetului este compus prin adăugarea punctului 6 la literele j, k, l, m, n, o.



Există, de asemenea, semne pentru semne de punctuație, litere accentuate, semne de întrebare, semne de exclamare, cratime etc. După cum s-a indicat deja, este uneori necesar să se utilizeze două semne pentru un element diferit, deoarece combinațiile de puncte cu o singură casetă sunt limitate.

Citirea se efectuează în principal cu vârful degetelor arătătoare. Degetele urmează linia de la stânga la dreapta, iar mâna stângă urmează linia și la sfârșitul liniei coboară pentru a o căuta pe următoarea.



Pentru scriere, se folosește în general un aparat Perkins, care are cele șase taste pentru punctele semnului generatorului, trei taste în stânga 3, 2, 1 și trei în dreapta, 4, 5, 6 (în aceeași ordine). Pe aceste taste degetele sunt așezate astfel încât degetele arătătoare să fie așezate pe punctele 1 și 4, degetele mijlocii pe 2 și 5 și degetul inelar pe 3 și 6. În mijlocul tastelor punct este o altă tastă care servește ca distanțier. În stânga există o altă cheie pentru a schimba linia și în dreapta pentru a muta înapoi o casetă. Tastele punct trebuie să fie apăsată în același timp. De exemplu, dacă tastați litera „c”, apăsați simultan tastele 1 și 4.

Unele locuri folosesc în continuare numitul „model” pentru scris, pe care este așezată hârtia Braille și fiecare punct este marcat cu un indicator; de aceea se scrie punct cu punct și ținând cont că atunci când se folosește indicatorul pe hârtie, punctul va ieși în jos, adică în direcția opusă citirii. Deci, trebuie să scriem invers ca și cum ar fi o imagine în oglindă, adică de la dreapta la stânga și plasând punctele 1, 2 și 3 în coloana din dreapta. Numai în acest fel, când întoarceți hârtia, textul va fi în orientarea corectă.

Având în vedere dificultatea de a reprezenta toate semnele din șase puncte și datorită utilizării pe scară largă a computerelor, a liniilor Braille, a imprimantelor etc., s-a născut așa-numitul Braille computerizat, care este format din opt puncte.

Cele două puncte noi sunt 7 și 8, care sunt plasate respectiv sub 3 și 6. De asemenea, diferă de Braille-ul folosit pentru citire în reprezentarea unor semne de punctuație și simboluri.

Un cititor Braille bun poate ajunge la 120 de cuvinte pe minut, deși aceasta nu este o regulă și uneori există persoane care ajung la 200 de cuvinte pe minut sau mai mult. Dar este cu siguranță un sistem de citire mai lent decât citirea vizuală, ceea ce este mai evident încă din etapa de învățământ secundar. Activitățile școlare consumă mai mult timp decât pentru alți elevi fără dizabilități. Este evident că performanța obținută la învățarea Braille-ului nu va fi aceeași dacă persoana este orb congenital sau orb la naștere ca și cum ar fi dobândit dizabilitatea mai târziu în viață. În acest din urmă caz, performanța lor va fi mai proastă pentru lectură, astfel încât introducerea tehnologiilor va fi esențială pentru ca elevul să se adapteze la ritmul studiilor. Acest lucru nu înseamnă că Braille nu mai este util, deoarece pe de o parte vom vedea cum scrierea în Braille poate fi foarte utilă pentru utilizarea notebook-urilor și a liniilor Braille și, pe de altă parte, activitățile de zi cu zi pot fi desfășurate mai ușor dacă cunoaștem acest cod, deoarece în zilele noastre îl găsim în produsele farmaceutice, alimentele, produsele de curățare, lifturile, indicatoarele etc. Pe scurt, Braille este prezent în multe domenii ale vieții noastre.

Prin urmare, este normal să vezi un student de o anumită vârstă care citește cărți sau note în Braille folosind un computer sau alte sisteme, cum ar fi cărțile audio. În plus, o pagină în Braille ocupă de două ori mai mult spațiu decât o pagină tipărită cu cerneală, fără a lua în considerare faptul că dimensiunea și grosimea hârtiei sunt, de asemenea, mult mai mari. Acest lucru face dificil de transportat și înseamnă că, începând cu anumite etape educaționale, textul tipărit în Braille cedează locul utilizării tehnologiei și informațiilor prin mijloace auditive.

Blocnotele sunt dispozitive mici care pot fi conectate la computer și pot lua și edita în mod independent note folosind un simplu manager de fișiere, care în unele cazuri conține o linie Braille de câteva cutii, a cărei tastatură este similară cu cea a mașinii de scris Braille, care favorizează dimensiunea sa mică.



Foto: scriere Braille

Linia Braille sau afișajul Braille este un dispozitiv pentru transmiterea informațiilor în cod Braille de la un alt dispozitiv la care este conectat (computere, smartphone-uri etc.). Acestea sunt esențiale pentru persoanele surde, deoarece le permite accesul la informații de pe orice dispozitiv la care este conectat, deoarece nici vizual, nici auditiv nu le poate accesa. Există mai multe modele și pot fi conectate prin USB și Bluetooth



Foto: linie Braille

- **Codul Braille a apărut în 1825 și în 1932 a fost stabilit ca sistemul de citire care va fi utilizat la nivel mondial.**
- **Codul este generat dintr-o celulă de șase puncte ridicate, care constituie semnul generator al tuturor celorlalte. Fiecărui punct i se atribuie un număr care îl identifică și din combinarea acestor puncte se generează literele și alte semne. Uneori este necesar mai mult de o celulă pentru a genera semne, având în vedere limitarea combinațiilor de la 6 puncte.**
- **Citirea se efectuează în principal cu vârful degetelor arătătoare. Degetele urmează linia de la stânga la dreapta, iar mâna stângă urmează linia și la sfârșitul liniei coboară pentru a o căuta pe următoarea.**
- **Scrierea în Braille este prezentă în multe domenii ale vieții noastre: medicamente, alimente și alte produse.**

3.2. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiențe de vedere

Conceptul de accesibilitate a evoluat până astăzi, considerăm că este un set de măsuri care trebuie luate în considerare la proiectarea și dezvoltarea măsurilor, astfel încât orice persoană, indiferent dacă este sau nu cu dizabilități, să poată utiliza pe deplin un mediu, o resursă dată sau serviciu. Accesibilitatea a încetat să mai fie aplicarea unor resurse pentru a atenua limitările pe care mediul le pune persoanelor cu dizabilități, pentru a aborda conceptul de design universal, în care serviciile, procesele, mediile etc. sunt concepute astfel încât orice persoană să le poată utiliza. cât se poate de deplin. Prin urmare, este esențial să păstrăm drepturile tuturor oamenilor.

Utilizarea este calitatea unui mediu, proces, obiect sau serviciu prin care este ușor pentru oricine să învețe cum să-l folosească. Acest concept este strâns legat de cel anterior, întrucât înțelegem că dacă ceva îndeplinește criteriile de proiectare universală, va fi, de asemenea, mai ușor și mai simplu de utilizat pentru majoritatea populației. Utilizarea nu exclude utilizarea de ajutoare tehnice.

Accesibilitatea universală implică faptul că obiectele, conținutul sau serviciile pot fi utilizate chiar și cu ajutoare tehnice, atâta timp cât rezultatul este simplu și satisfăcător, intuitiv și ușor de învățat. Dar nu are rost să faci un serviciu, dispozitiv sau aplicație accesibil dacă trebuie urmată o cale complexă și neintuitivă pentru a efectua o acțiune sau funcție dată.

Deși fiecare țară are propria legislație, la nivel internațional cel mai important standard este „Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități”. Această convenție stabilește că, prin accesibilitatea universală, participarea persoanelor cu dizabilități trebuie garantată în condiții egale. Accesibilitatea universală deschide ușa către un mod de a privi realitatea care integrează diverse discipline (politici sociale, arhitectură, planificare urbană, inovație tehnologică). Prin urmare, este vorba de a aplica o perspectivă diferită de care beneficiem cu toții.

În domeniul educației, constatăm că lipsa resurselor tehnice și materiale care permit accesul deplin la formarea academică și lipsa limitării profesioniștilor la formarea incluzivă și la resursele disponibile a fost principalul obstacol în calea dezvoltării educaționale depline a persoanelor cu deficiențe de vedere. . În ceea ce privește digitalizarea, aceasta a favorizat accesul la conținut pe scară largă, dar întârzierea în dezvoltarea de software și dispozitive care permit accesul la conținut științific, au reprezentat o frână majoră la accesul la instruire pentru studenții cu deficiențe de vedere. În timp ce restul studenților ar putea urmări o explicație de natură științifică prin tablă tradițională sau digitală sau pe computerele lor, studenții cu deficiențe de vedere au trebuit să urmeze aceste studii cu adaptări Braille care sunt mult mai lente în procesarea informațiilor. Din fericire, acest lucru se schimbă rapid.

Cu toate acestea, lipsa de informații a cadrelor didactice și lipsa lor de pregătire în ceea ce privește procedurile educaționale incluzive, precum și resursele pe care elevul cu deficiențe de vedere se poate baza pentru a accesa pe deplin educația științifică sunt un obstacol important.

- **Accesibilitatea universală este un drept al persoanelor cu dizabilități, astfel cum se prevede în Convenția Națiunilor Unite.**
- **Accesibilitatea universală implică faptul că serviciile, bunurile, conținutul și procesele sunt ușor de învățat și de utilizat pentru orice persoană, chiar dacă acest lucru necesită utilizarea altor dispozitive.**
- **În domeniul educației, lipsa cunoștințelor profesioniștilor despre resursele care fac ca predarea să fie incluzivă, precum și instrumentele care fac conținutul accesibil studenților este principala problemă.**

3.3. Resurse tehnice pentru persoanele cu orbire și vedere slabă

Există mai multe resurse pentru persoanele cu orbire și vedere redusă. Vom împărtăși inițial aceste resurse în cele care sunt utilizate în primul rând de persoanele cu vedere slabă și cele care vizează persoanele cu orbire. Unele dintre aceste resurse, cum ar fi examinatorii de ecran, sunt împărtășite de ambele grupuri de populație, putem spune că nu se exclud reciproc. În sfârșit, vom vorbi despre resursele metodologice sau despre accesul la informații care sunt legate de procedurile didactice și despre modul lor de a aduce instruirea mai aproape de toți elevii.

- **Ajutoare optice:** vorbim despre lupe de tot felul, ochelari speciali pentru citit, telescoape pentru vizualizarea la distanță, filtre pentru reglarea și reglarea iluminatului care ajunge la ochi etc. Acestea sunt resurse care necesită învățare de utilizat, din moment ce noi abilitățile de citire sunt puse în joc, diferite de cele utilizate de persoanele fără deficiențe de vedere. Ca regulă generală, aceste resurse permit elevului să acceseze orice informație tipărită, astfel încât nu este necesar să extindă sau să transcrie informația, dar studentul are propriile mijloace pentru a accesa manuale, note etc. Citirea, ca și în Braille, este mai lentă și persoana tinde să obosească mai mult, necesită mai mult efort, astfel încât timpul lor de lucru este mai scurt. Sunt ajutoare care pot fi utilizate în combinație cu alte resurse digitale sau auditive.

- Ajutoare non-optice: acestea sunt toate acele resurse care facilitează citirea și scrierea elevului, cum ar fi lутrii care aduc textul sau documentul mai aproape, pixuri sau markere cu vârful mai gros, hârtie căptușită sau hârtie de o anumită culoare pentru a favoriza contrastul, iluminare adecvată nevoilor persoanei. În general, este valabil să se ia în considerare în acest grup orice resursă care îmbunătățește contrastul, reduce oboseala, îmbunătățește iluminarea sau favorizează o postură corporală mai confortabilă, permițând astfel o citire mai ușoară și mai eficientă. În acest sens, în cadrul clasei este esențial să se țină seama de poziția și tipul de lumină sau de apropierea de tablă.

- Ajutoare electronice: acestea sunt dispozitive care permit mărirea electronică a imaginii (în funcție de dispozitiv poate atinge mărimi de 60 de ori mai mari decât dimensiunea reală), aplică contraste diferite care favorizează citirea, controlul culorii și al iluminării. Acestea pot fi folosite atât pentru sarcini apropiate, cât și îndepărtate, cum ar fi vizualizarea tablei albe. Există, de asemenea, dispozitive portabile sau desktop, pentru a fi utilizate într-un studiu sau stație de lucru. Dispozitivele mai portabile se numesc lupe electronice, în timp ce celelalte sunt numite lupe TV. Există o gamă largă de aceste dispozitive.

- Lupă de ecran: există unele programe care facilitează mărirea digitală a ecranului fără pierderea calității imaginii, cu funcții adăugate precum personalizarea contrastului, adaptarea culorii și dimensiunii mouse-ului, citirea cu voce sau localizarea focalizării. Zoomtext, Magic, Zoom pentru macOS și iOS, Windows Magnifier, sunt câteva dintre lупele disponibile.



- Tastatură cu caractere macro: o modificare a tastaturii convenționale cu taste, culori și contraste mai mari, potrivite pentru o persoană cu deficiențe de vedere.

Resurse pentru persoanele cu orbire parțială sau totală.

- Notepad: deja menționat mai sus, permit editarea textelor și salvarea lor în fișiere, conectarea lor la alte dispozitive. Au o tastatură braille care le face dimensiunile mai mici.
- Liniile Braille sau afișajele Braille: la fel ca cele precedente, au fost menționate în secțiunea precedentă, permițând ieșirea informațiilor de pe dispozitivul la care este conectat. Este un dispozitiv care are o bandă perforată prin care apar tulpinile care alcătuiesc literele braille. Unele încorporează o tastatură braille de la care puteți scrie și opera dispozitivul la care este conectat.
- Imprimantă Braille: imprimă pe hârtie Braille cu un cod de 6 sau 8 puncte, au o interfață vocală și imprimă documente de pe computer, telefon mobil sau blocnotes. Există modele de o dimensiune care permite portabilitatea.
- Cititor de ecran: numit și cititor de ecran, transmite utilizatorului informațiile de pe ecran prin intermediul sintetizatorului de vorbire sau a liniei braille. Unele dintre cele mai utilizate sunt NVDA, Jaws, Narrator sau Voiceover. Există, de asemenea, cititoare de ecran pentru dispozitive mobile precum Talkback sau Voice Assistant.
- Recunoscător optic de caractere: acest software permite accesul la textul tipărit, transformându-l în digital cu un scanner, fiind capabil să citească informațiile prin alte dispozitive (computer, mobil) și adaptările acestora.
- Convertor text-vorbire: există mai multe programe care, pe baza sintezei vorbirii, transformă textele în fișiere vocale sintetice. Audiotesti, Balabolka, Dspeech, Lectotext.
- Daisy player: poate fi hardware sau software și reproduce conținut audio și permite accesul la capitole, pagini, paragrafe specifice sau semne stabilite de utilizator, permițând o navigare mai ușoară prin textul vorbit. În prezent biblioteca de cărți audio este foarte extinsă, fiind un mare avans pentru accesul la cultură și instruire pentru persoanele cu deficiențe de vedere sau orbire.

- Asistenți vocali: asistenții vocali pentru dispozitive mobile, dar și pentru computere, devin din ce în ce mai populari. Siri, Alexa sau asistentul vocal Google sunt cele mai cunoscute și mai utilizate. Sunt utile pentru introducerea de texte, dar și pentru îndeplinirea unor funcții precum deschiderea aplicațiilor, efectuarea de apeluri sau obținerea de informații de diferite tipuri.

- **Există resurse specifice pentru persoanele cu vedere redusă, cum ar fi ajutoarele optice și non-optice, ajutoarele electronice și lupele.**
- **Persoanele cu orbire totală sau parțială folosesc blocnotesuri, linii Braille, cititoare de ecran, imprimante Braille sau identificatoare optice de caractere.**
- **Unele instrumente pot fi utilizate indiferent dacă aveți sau nu vreun grad de reducere a vederii, cum ar fi cititoarele de ecran, recunoașterea text-la-**

3.3.1. Adaptarea resurselor optice, electronice și digitale la subiecte științifice

Așa cum am văzut în secțiunile anterioare, există în prezent o varietate importantă de resurse care, în multe cazuri, nu se exclud reciproc, dar posibil sunt complementare. Totul va depinde de caracteristicile vizuale și abilitățile utilizatorului și de activitatea pentru care sunt folosiți. Există instrumente care sunt mai potrivite pentru unii oameni sau pentru alții în funcție de starea lor vizuală și resurse care sunt mai potrivite pentru activități specifice. De exemplu, unii oameni vor folosi ajutoare optice pentru citirea manualelor, dar în cazul citirilor foarte lungi pot folosi fișiere audio ale documentului sau ajutoare electronice precum lupa TV, care fac citirea mai confortabilă. Această ultimă resursă poate fi mai utilă pentru a vedea și a explora un plan sau o grafică decât o ochelari de aproape sau o lupă optică datorită versatilității și capacității sale de mărire.

Un elev cu deficiențe de vedere poate folosi un telescop sau o lupă TV pentru a vedea tabla și pentru a urma explicațiile profesorului, în timp ce un student cu orbire va avea nevoie ca profesorul să citească cu voce tare tot ce este scris pe tablă și, dacă este necesar, să ofere acest lucru informații într-un format accesibil, astfel încât studentul să le poată accesa cu propriile resurse. Acestea din urmă se pot întâmpla atunci când vorbim despre evoluții matematice sau științifice, formule sau grafice. Prevederea conținutului care trebuie predat și a materialelor sau resurselor de care va avea nevoie elevul cu deficiențe de vedere sau orbire este o cerință inevitabilă.

De aceea este important, în primul rând, să se efectueze o analiză a caracteristicilor și situației vizuale a elevului, a abilităților acestuia în utilizarea resurselor și a caracteristicilor activităților care urmează a fi desfășurate. Când vorbim despre studii științifice,

- Este esențial să se adapteze ajutoarele tehnice la caracteristicile vizuale ale elevului și la activitățile pentru care sunt utilizate.
- Editorul științifico-matematic permite comunicarea accesibilă între profesori și studenții cu orbire și este un ajutor fundamental.
- Formarea cadrelor didactice, sprijinul din partea cadrelor didactice specializate și planificarea instrucțională sunt esențiale pentru predarea incluzivă.

UNITATEA 4

CONSIDERAȚII METODOLOGICE ÎN ATENȚIA EDUCAȚIONALĂ ȘI DE FORMARE



Descrierea imaginii: Există un bătrân în această imagine. Acoperă ochiul stâng cu mâna și încearcă să citească alfabetul. Aceasta este o imagine a testului vizual.

CONȚINUT:

- 4.1. Percepții vizuale și auditive de bază și abilități de atenție
- 4.2. Stimulare senzorială
- 4.3. Memorie vizuală, tactilă și haptică
- 4.4. Strategii de interacțiune comunicativă
- 4.5. Implicații educaționale și profesionale ale deficienței de vedere

OBIECTIVE

Scopul acestei unități este de a înțelege considerațiile metodologice în educație și formare, în funcție de nevoile persoanelor cu deficiențe de vedere în mediul educațional.

Principalele obiective ale acestei unități sunt:

- Să învețe percepțiile și abilitățile elevilor cu deficiențe de vedere
- Să aibă informații despre strategiile de comunicare în funcție de nevoile lor, în același timp să înțeleagă implicațiile lor educaționale și profesionale.

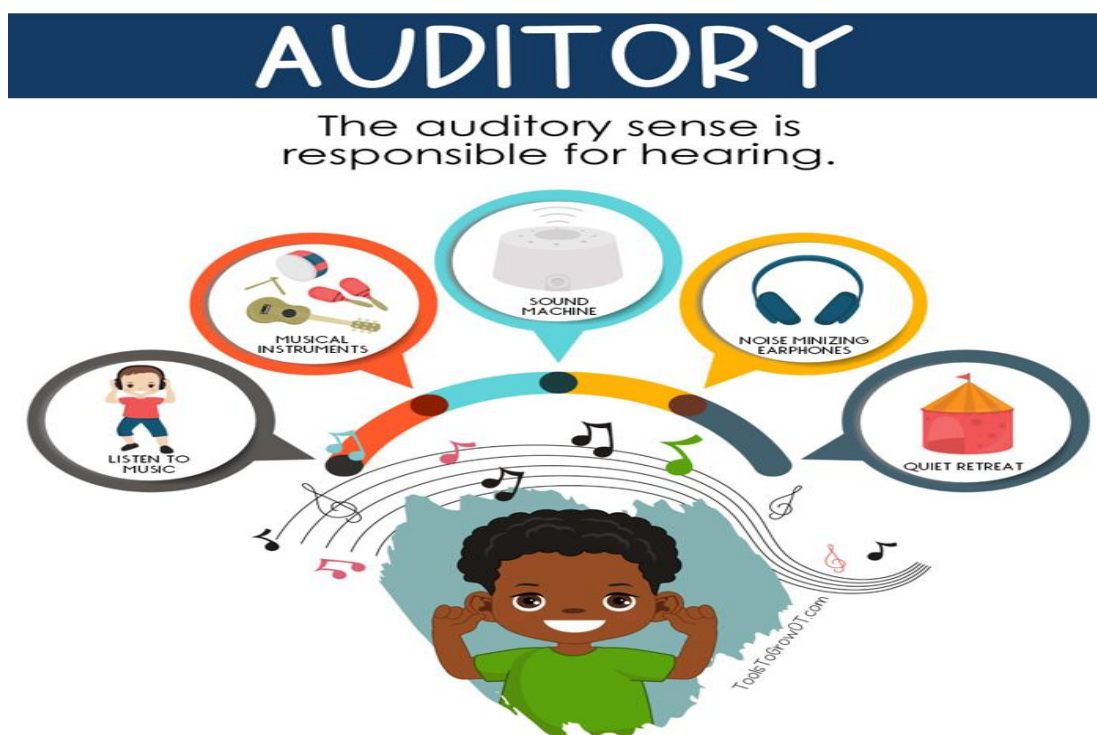
INTRODUCERE

Aproape tot procesul învățării se întâmplă prin simțurile vederii și auzului. Prin urmare, pierderea funcției vizuale ca urmare a deteriorării organului vizual afectează învățarea. Se estimează că 85% din informațiile persoanei văzătoare sunt prin vedere. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că persoanele cu deficiențe de vedere vor obține cu 85% mai puține informații decât cele cu vedere, înseamnă că persoanele cu deficiențe de vedere utilizează alte organe senzoriale pentru a obține informații.

Cei cu deficiențe de vedere obțin informații folosind gura, limba, urechea, nasul și mâinile. Persoanele cu deficiențe de vedere își dezvoltă sentimentele și gândurile despre frumusețe, natură și altele prin auzul, mirosul și simțurile tactile.

Odată cu schimbările făcute în procesele de predare, copilul cu deficiențe de vedere este pregătit să-și continue viața independent, cu cunoștințe, abilități și folosind puterea de atingere, auz, miros și viziune reziduală. În clasă, atunci când un copil cu pierderea completă sau parțială a funcției vizuale este recunoscut devreme și este direcționat către un centru sanitar, vederea poate fi restabilită. Copilul al cărui viziune este corectată învață la fel ca alți copii. În plus, odată cu aranjamentul făcut în procesul de predare, cum ar fi aranjamentele din clasă, cum ar fi punerea în față a celor a căror deficiență vizuală nu poate fi corectată și transformarea activităților vizuale ale lecției în activități auditive și tactile, celelalte organe senzoriale sunt stimulate și pregătite pentru învățare. Astfel, copilul cu deficiențe de vedere poate merge la școala din regiunea în care locuiește și realizând obiectivele lecțiilor din clasă, este mai bine pregătit pentru societatea în care trăiește și va fi să fie mai ușor de integrat în societate.

4.1. Percepții vizuale și auditive de bază și abilități de atenție



Descrierea imaginii: Un băiat își arată urechile. Există 5 imagini care prezintă surse auditive. Și există o propoziție. Simțul auditiv este responsabil pentru auz.

Cei cu deficiențe de vedere din punct de vedere educațional sunt cei care au nevoie de materiale tactile și auditive în educație. Această definiție este pentru a aduce mai întâi în minte citirea. Persoana care este definită ca fiind deficientă din punct de vedere educațional, are nevoie de cărți Braille sau vorbitoare pentru lectură. Nu poate folosi simțul vederii pentru învățare. Persoanele cu vedere scăzută au nevoie de instrumente precum ochelari, lupe, materiale cu tipar mare, iluminat, contrast și aranjamente de mediu pentru a-și folosi potențialul de vedere la cel mai înalt nivel.

Se estimează că 85% din informațiile pe care oamenii le primesc din lumea exterioară sunt prin viziune. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că cei cu deficiențe de vedere vor primi cu 85% mai puține informații decât cei cu vedere bună. Înseamnă că cei cu deficiențe de vedere vor folosi și alte organe senzoriale pentru a obține informații.

Copiii mici percep lumea într-un mod integrat cu vederea lor. Simțul vederii oferă, de asemenea, informații copilului despre obiecte și persoane din afara mediului său imediat. În absența viziunii, individul trebuie să se bazeze pe propriile studii și pe experiențele altora pentru a afla despre lume. Multe obiecte din mediu sunt prea mari sau prea mici și prea abstracte pentru ca infantul să poată examina prin atingere și auz. Definițiile verbale depind de punctul de vedere al persoanei care face definiția și sunt incomplete. Din acest motiv, copiii cu deficiențe de vedere nu pot înțelege pe deplin evenimentele și obiectele din mediu.

Dezvoltarea lor conceptuală este mai lentă decât la copiii normali. Mai ales în concepte abstracte, succesul este scăzut. Motivul pentru aceasta este lipsa unor experiențe de învățare adecvate.

Copiii cu probleme de vedere pot întâmpina probleme cum ar fi privirea îndelungată în același punct, neputând observa un obiect care ar putea fi de interes, neputând urmări obiectul cu ochii lor, neputând distinge culorile, lovind obiecte frecvent, căzând frecvent sau ajungând la dreapta și la stânga fără țintă.

Subiectul pentru care suferă cel mai mult copiii cu deficiențe de vedere este conceptul. Pentru că încearcă să învețe folosindu-și celelalte simțuri, iar celelalte simțuri ale sale sunt limitate în informațiile despre un anumit domeniu.

Multe abilități motorii, cum ar fi deținerea, eliberarea, luarea mesei și îmbrăcarea sunt învățate ca urmare a observației și imitației adulților. Copiii afectați de deficiențe de vedere au dificultăți în observarea și imitarea adulților.

Nu există o coordonare ochi-mână la copiii cu deficiențe de vedere din cauza dizabilității lor. În principal, el ar trebui să încerce să îmbunătățească cooperarea ureche-mână în pregătirea sa.

Dezvoltarea cognitivă necesită utilizarea simțurilor. Pentru că totul din minte este perceput mai întâi prin simțuri. Acesta îl interiorizează și îl stochează ca un model care corespunde mediului pe care un copil îl atinge, aude, vede, gustă și miroase. Lipsa vederii la copiii cu deficiențe de vedere îi face să fie privați de majoritatea informațiilor. Pentru aceasta, utilizarea simțului tactil este mai activă.

Conceptul, abstractizarea și dezvoltarea clasificării copiilor cu deficiențe de vedere rămân întotdeauna în urmă cu colegii lor.

Copiii cu deficiențe de vedere nu pot face contact vizual, nu se pot exprima cu gesturi și mimici. Nu au strategii pentru a atrage atenția adulților. Din acest motiv, este posibil să pară obraznici. Când descoperă că pot atrage atenția astfel, pot alege să plângă în loc să comunice verbal.

Limba este o caracteristică învățată. Nu există aproape niciun efect negativ asupra dezvoltării limbajului celor care au deficiențe de vedere din cauza deficienței auditive.

O caracteristică numită echolalia (repetarea fără sens a cuvintelor) este observată în vorbirea copiilor cu deficiențe de vedere care abia încep să vorbească. Motivul pentru aceasta este că copilul este expus la experiențe lingvistice care nu înseamnă comunicare. Astfel au loc repetări de cuvinte fără sens. Sunt interesați de activitățile sociale. Capacitatea lor de acțiune independentă este limitată.

Există multe indicii despre depistarea copiilor cu deficiențe de vedere:

- **Incapacitatea de a urmări sau observa elemente interesante în fața ochilor lor**
- **Nu se uita mult în același loc**
- **Întorc ochii într-un mod diferit**
- **Își ating frecvent ochii**
- **Evită lumina**
- **Fără scop, merg în direcția greșită și cad frecvent**
- **Incapacitatea de a distinge culorile unei imagini colorate**
- **Roșeață și lacrimi în ochi**
- **Ochi încrezoși și strălucitori atunci când se aprinde lumina**

DE CE UN COPIL CU DEFICIENȚE DE VEDERE SE CONFRUNTĂ CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE?

Dacă infantul cu vedere scăzută nu poate vedea deloc, este posibil să aibă dificultăți în a învăța cum să-și folosească corpul. Această dificultate se datorează incapacității de a vedea cum alții își mișcă corpul în timp ce fac anumite lucruri.

Conștientizarea unui copil cu deficiențe de vedere este diferită de a celorlalți. Din acest motiv, ar trebui incluse noi metode pentru ca infantul cu deficiențe de vedere să fie conștient de mediul său. Se așteaptă să devină conștient de ce este în jur auzind, atingând și mirosind în loc să-și folosească vederea. Copilul cu deficiențe de vedere începe să-și recunoască mediul înconjurător prin atingere.

Omul folosește semnificativ sunetele pentru a înțelege mediul său și relația sa cu mediul. Sunetul este o formă de energie cauzată de vibrații. Obiectele înconjurătoare emit sunete sau reflectă sunete. Vibrațiile se deplasează prin aer, lăsând sursa care produce sunetul. Persoana cu deficiențe de vedere poate proiecta în ce tip de mediu se află, prin sunetele și ecourile obiectelor din jur.

IDENTIFICAREA SURSEI DE SUNET

Este extrem de important ca infantul cu deficiențe de vedere să poată identifica de unde provine sunetul și sursa acestuia. De asemenea, se numește „auz în ambele urechi” pentru a determina sursa sunetului. De exemplu, când o monedă îți cade din buzunar, poți ghici fără să vezi unde a căzut moneda.

Dacă banii sunt în partea stângă a dvs., sunetul pe care îl face vă indică aproximativ unde sunt banii. Cum poți ghici unde au căzut banii? Pe măsură ce valurile sonore de la căderea banilor se răspândesc în jur, acestea slăbesc treptat și, în cele din urmă, dispar. Din moment ce banii cad pe partea stângă, undele sonore pe care le câștigă banii vin mai întâi la urechea stângă. Când undele sonore ajung la urechea ta dreaptă, acestea devin puțin mai slabe. De aici știm că banii cad în stânga noastră. Din intensitatea sunetului, putem estima cât de departe sunt. Când una dintre urechile noastre nu aude sau când ne acoperim urechile, devine mai greu să găsim bani. Este extrem de important să se poată determina sursa sunetului și la ce distanță este sursa sunetului, să se determine poziția persoanelor cu deficiențe de vedere și să se deplaseze independent.

IDENTIFICAREA PRIN REVERBERARE

Găsirea unui loc cu rezonanța sunetului este posibilă cu sunetele produse de persoana care lovește obiecte și revine. Ecoul sunetului care se clipește se modifică pe măsură ce vă apropiați de perete. Micile modificări ale sunetului răsunător indică faptul că perețele se apropie sau se îndepărtează. Dacă ai strigat în vale, ceea ce auzi acolo este un ecou al vocii tale. Faceți un sunet pocnind degetul pe un hol îngust. Stați departe de perete la capătul holului și ascultați ecoul sunetului degetului. Apropiați-vă puțin de perete și continuați să pocniți degetul. Veți observa că sunetul și ecoul său se schimbă. Un copil cu deficiențe de vedere, care a învățat să asculte ecoul sunetului, poate merge întotdeauna pe aceeași distanță de perete, cu ecoul sunetului care vine de la perețele sălii de sport pocnind degetul. Dacă această abilitate nu este dobândită la o vârstă fragedă, este foarte dificil de învățat.

PERCEPȚIA OBIECTULUI

Persoanele cu deficiențe de vedere au al șaselea simț? De secole, s-a crezut că oamenii născuți cu vedere slabă aud mai bine decât oamenii cu vedere. În general, se credea că acești oameni au al șaselea simț numit. Sursa acestei convingeri este că unii cu deficiențe de vedere pot rătăci fără să lovească lucrurile din jurul lor.

Convingerea că persoanele cu vedere scăzută aud mai bine și au un al șaselea simț este nerealistă. S-a dovedit în urmă cu mulți ani că este ireal. Persoanele cu deficiențe de vedere care pot simți obiecte nu au auz mai bun decât persoana cu vedere medie. Audierea proceselor pe ambele grupuri a dovedit acest lucru. Atunci când o persoană cu deficiențe de vedere observă un obstacol în fața sa, este pentru că știe ce să asculte.

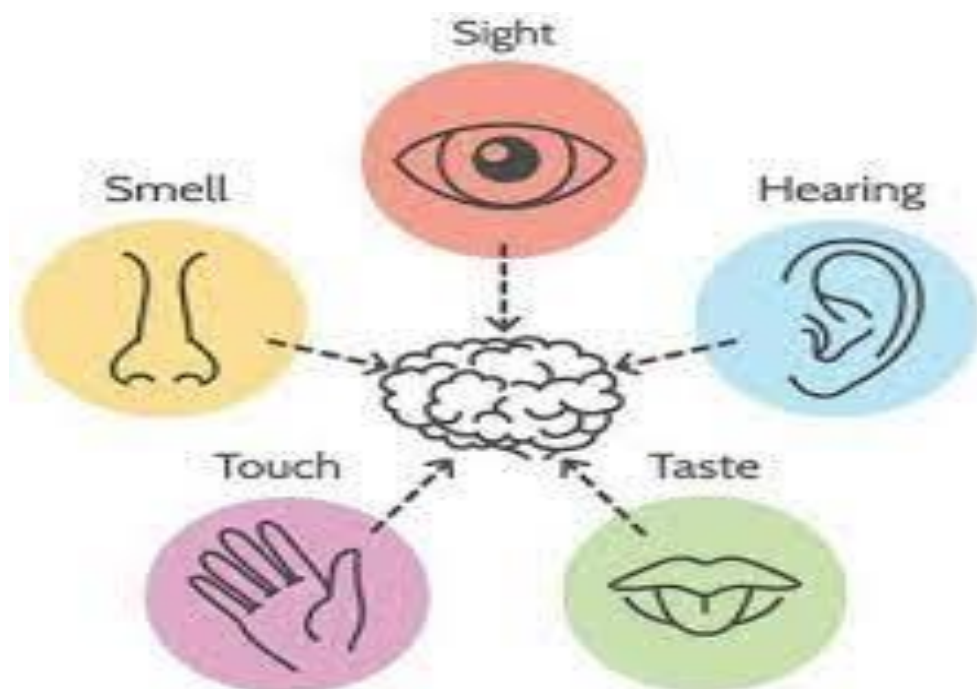
UMBRELE SONORE

Știm cu toții cum umbrele sunt create de soare. Dacă ne întoarcem spre vest într-o după-amiază, corpul nostru blochează razele soarelui și se formează o umbră în spatele nostru. Același lucru se întâmplă și cu sunetele.

MIROSUL

Simțul mirosului are o importanță deosebită. Există întotdeauna multe mirosuri în mediu care pot spune exact unde este o persoană cu deficiențe de vedere. Un medicament de farmacie, un medicament antiseptic, un restaurant miroase; iar un cuptor de patiserie miroase bine. Mirosul emanat de aici le spune copiilor exact unde sunt. În magazine, cafeaua acționează ca un marcator de miros complet pentru locație. Dacă persoanele cu deficiențe de vedere nu sunt învățate să distingă mirosuri similare, nu vor putea folosi aceste indicii.

4.2. STIMULARE SENZORIALĂ



Descrierea imaginii: Există 5 organe de simț. Ochi, ureche, nas, mână și limbă.

Elevii cu deficiențe de vedere, împreună cu alți elevi cu deficiențe senzoriale, percep adesea greșit informații sau caută stimuli senzoriali suplimentari pentru a se concentra sau a

se calma. Procesarea senzorială slabă poate face dificilă îndeplinirea de către un student a unor sarcini funcționale și academice.

Comportamentul elevilor poate oferi indicii asupra problemelor de procesare senzorială. Elevii pot reacționa prea mult (hiper) sau prea puțin (hipo) la o varietate de senzații. Scopul este de a oferi un mediu care să ajute elevul să fie mai bun la interpretarea și organizarea informațiilor senzoriale. Primul pas este de a determina tipul de informații senzoriale pe care elevul le caută. În general, elevii care reacționează prea puțin au nevoie de un program de stimulare, în timp ce cei care reacționează prea mult la stimuli au nevoie de un mediu calmant.

STIMULAREA TACTILĂ

Informațiile tactile sunt informații primite prin atingere, inclusiv sensibilitatea la atingere ușoară, presiune, durere și temperatură. Activitățile care implică o atingere fermă și constantă ajută la calmarea elevilor, în timp ce activitățile care implică atingerea ușoară și rapidă a părților corpului sunt mai stimulante. Mulți elevii pot rezista să-și murdărească mâinile sau să atingă diverse materiale.

Încurajați expunerea treptată la diverse texturi și experiențe complexe pentru a extinde varietatea și experiența elevului de atingere și explorare. Alți elevi pot părea letargici sau pot dori să atingă totul. Pentru a stimula copilul, efectuați activități de stimulare pentru elev, cum ar fi gâdilarea brațelor sau a spatelui și gâtului. Încurajați elevul să spele și să usuce fața pentru a o stimula.

Activitățile posibile pentru a-l ajuta pe elevul care caută stimulare tactilă includ răsucirea părului, mângâierea degetelor, frecarea diferitelor țesături, jucăriile care se mișcă pentru a se întinde, îmbrățișarea, jocul cu texturi (nisip, orez, fasole, cremă de ras, vopsea cu degetele, budincă), frișcă, plastelină, lut, terapie), făcând masaje pentru mâini sau ținând jucării sau masaje vibrante.

STIMULARE PROPRIOCEPTIVĂ (PERCEPȚIE INTERIOARĂ / SIMȚ DE SINE)

Proprioceptivul reprezintă informații despre pozițiile relative ale părților corpului. Aceste informații provin din senzațiile care apar la nivelul mușchilor, articulațiilor, ligamentelor și receptorilor asociați oaselor. Luați în considerare să oferiți elevului un rucsac mediu spre greu pe care să îl poarte în timp ce merge.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare proprioceptivă includ îmbrățișarea pilotelor, așezat pe un sac de fasole, încrucișarea picioarelor, așezat pe picioare, activități grele de muncă, împingere, tragere, mers pe roabă, târare sau urcare, flotări. Luați în considerare plasarea unui sac de fasole într-un loc liniștit pentru a fi utilizat de elevi.

STIMULARE VIZUALĂ

Vederea este informația primită de la ochi. Elevii care caută un mediu liniștit pot beneficia de diminuarea luminilor sau de a lucra într-un stand sau într-o zonă bine întreținută. Intrarea vizuală care este strălucitoare și contrastantă sau reflectantă tinde să fie avertizantă. Acești elevii pot prefera jocuri video, culori neon și lumini fluorescente.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare vizuală includ privirea la unghii și inele colorate; răsfoirea de reviste, urmărirea peștilor într-un acvariu; Urmărirea jocului „ulei și apă”. Se minimizează dezordinea vizuală, deoarece acestea pot distrage vizual și pot provoca dezordine.

STIMULAREA GUSTATIVĂ

Gustul este informația primită prin limbă / buze. Este strâns legat de simțul mirosului. Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută contribuții îndulcitoare sunt mestecarea scobitorilor cu aromă, zahărul (acru stimulant), guma de mestecat, milkshake-uri, cuburi de gheață, mestecarea boabelor de cafea, respirația profundă lentă. De asemenea, elevul poate fi încurajat să înghită și să respire calm și concentrat.

STIMULAREA AUDITIVĂ

Auzul este informația primită de la urechi. Sunetele ritmice, moi și fixe sunt liniștitoare. Vocile puternice și schimbătoare sunt stimulante. Pentru un student care este ușor distras de vocile puternice, folosiți un discurs calm pentru a capta atenția elevului. Redați muzică ușoară în fundal pentru a calma elevul sau lăsați-l să poarte protecții pentru urechi sau căști pentru a amortiza zgomotul.

Activitățile posibile pentru a ajuta elevul care caută stimulare auditivă includ zumzetul unui umidificator, zumzetul moale sau fluierul unui ventilator, atingerea unui creion pe o suprafață, redarea de muzică de fundal sau muzică pe un iPod sau alt dispozitiv de înregistrare a muzicii. Luați în considerare amplasarea unui covor de pluș sau a unui covor moale într-o zonă liniștită a camerei, unde elevul se poate relaxa.

4.3. MEMORIA VIZUALĂ, TACTILĂ ȘI HAPTICĂ

Folosirea vederii reziduale



Descrierea imaginii: Un animal foarte mic pe degetul cuiva. Această imagine amintește de memoria haptică.

Majoritatea copiilor cu deficiențe de vedere au suficientă vedere reziduală pentru a citi textul. Din cauza dificultăților întâmpinate la citirea cu litere de relief și a deficienței vizuale crește adaptarea la învățare și mediu, se folosește reziduurile de vedere.

În trecut, se credea că utilizarea reziduurilor de vedere ar cauza mai multe leziuni oculare. „Păstrarea cărții aproape de ochi dăunează ochiului și, prin urmare, vederea”. „Folosirea ochilor mult timp dăunează ochilor”. „Citirea și utilizarea vederii celor care poartă ochelari cu lentile puternice dăunează ochilor.” Astăzi, aceste credințe s-au dovedit a fi greșite. Conform definiției legale, copiii care au fost definiți ca fiind cu deficiențe de vedere au fost obligați să citească materialul bibliografic cu degetele, de teamă că vederea lor se va deteriora atunci când își vor folosi vederea. Citirea textului scris cu alfabetul latin cu ochii este mai ușoară și mai rapidă decât textul scris în Braille (braille) cu atingerea.

Deoarece utilizarea vederii nu dăunează ochiului și este ușor și rapid de citit cu ochii, deficiența vizuală ar trebui susținută prin mărirea dimensiunii fontului textelor cu ajutorul instrumentelor de fotocopiere sau folosind lupe, precum și ajustarea contrast între text și teren.

Conștientizarea copilului cu deficiențe de vedere asupra mediului său diferă de conștientizarea oamenilor din jurul său. Din acest motiv, este necesar să se includă noi metode pentru ca infantul cu deficiențe de vedere să fie conștient de mediul său. Se așteaptă ca infantul cu deficiențe de vedere să conștientizeze mediul înconjurător prin auz, atingere și miros, în loc să-și vadă împrejurimile.

Mediul de învățare și obiectele prin atingere

Senzația musculară și senzația haptică sunt folosite pentru a învăța mediul și obiectele prin atingere.

Simțul muscular (senzația kinestezică): Simțul tactil oferă puține informații, altele decât căldura, textura obiectului și forma obiectelor mici. Cu toate acestea, persoanele cu deficiențe de vedere învață despre mediul lor și despre alte persoane prin simțul tactil. În afară de obiectele cu dimensiuni foarte mici, relațiile spațiale ale obiectelor, cum ar fi dimensiunea, distanța și raportul, sunt percepute utilizând atingerea și senzația musculară împreună. Când

luăm o găleată de pe sol și ne uităm la greutatea acesteia, ne folosim simțul muscular. În timp ce mâncăm mâncarea, ducem limba la gură, profităm de memoria noastră musculară.

Legarea șiretului este un alt exemplu de utilizare a „memoriei musculare”. Când legați șireturile, nu este luat în considerare fiecare pas mic de legare a șireturilor. Datorită senzației musculare, legarea pantofilor devine o abilitate. Mișcarea este observată prin senzația musculară sau / și această mișcare este păstrată în memorie. Această senzație ne spune ce fac mușchii. Persoanele cu deficiențe de vedere își folosesc memoria musculară pentru a prezice când se vor întoarce, vor urca scara sau vor merge în mișcare. Cu cât copilul cu deficiențe de vedere are mai multe șanse să-și folosească degetele, mâinile, brațele și picioarele, cu atât se dezvoltă mai multă senzație musculară. Fără „memoria musculară” este imposibil să știm cât de departe există de la ușa din față până la trotuar, de la clasă până la capătul holului, de la pat până la toaletă.

Simțul haptic: un copil cu deficiențe de vedere este incapabil să creeze o imagine vizuală (vis) a unui obiect, așa cum o face un copil cu vedere. O persoană care vede poate închide ochii și, cu ajutorul memoriei sale vizuale, își poate aminti cum arată o masă. Un copil cu deficiențe de vedere poate păstra, de asemenea, cum arată o masă în memoria sa. Dar el folosește imaginea haptică (imaginară). Imaginea copilului cu deficiențe de vedere a mesei se bazează pe o combinație de atingere, simțire și mișcări ale corpului. Numim asta „senzație haptică”.

Prin reunirea tuturor impresiilor tactile și kinestezice ale mesei, copilul cu deficiențe de vedere poate forma un concept haptic al mesei, similar cu modul în care un copil cu vedere își imaginează o masă. Pentru cineva cu deficiențe vizuale congenitale, acesta este afișat nu ca o imagine de masă, ci în textura, densitatea și forma tactilă. Persoana cu deficiențe de vedere își îmbunătățește memoria cu senzațiile pe care le obține examinând obiectul în momente diferite prin utilizarea sentimentului de a atinge obiectul în mod repetat. Apoi combină aceste senzații pentru a crea o imagine haptică. Senzația haptică implică atingerea obiectului centimetru cu centimetru sau pas cu pas, pentru a-l examina. Cei cu deficiențe de vedere creează conceptul obiectului atingând obiectul și examinându-l în detaliu. Persoana care vede realizează conceptul obiectului scanându-și ochiul. Deficienții de vedere nu pot înțelege pe deplin o imagine vizuală, iar cei care o văd au dificultăți în înțelegerea unei imagini haptice create de o persoană congenitală cu deficiențe de vedere.

Copilul cu deficiențe de vedere trebuie să-și folosească senzația haptică pentru a-și organiza și înțelege lumea. Trebuie să simtă totul cu vârful degetelor.

- Copilul cu deficiențe de vedere ar trebui să poată recunoaște toate lucrurile din clasă simțindu-le cu mâinile. În timpul explorării lor, ar trebui introduse numele lor reale.
- Ar trebui acordat timp copilului să simtă cu vârful degetelor pentru a-și dezvolta simțul tactil. De exemplu, butoanele mici sunt amestecate după ce i se arată năutul și lintea, iar apoi copilul este rugat să le separe atingându-le cu vârful degetelor.
- Ar trebui să i se ofere posibilitatea de a-i examina pe cei din jur.
- Copilului i se vor oferi obiecte pe care să le poată ține. Între timp, trebuie explicat ce ține obiectul, cum arată și cum este folosit.
- Caracteristicile acestor elemente trebuie explicate în detaliu, astfel încât copilul să poată recunoaște bine elementele din jurul său.

4.4. STRATEGIA DE INTERACȚIUNE COMUNICATIVĂ



Descrierea imaginii: Există o femeie și o fată. Femeia îi arată fetei ceva din carte.

Abilități de comunicare. Elevii cu deficiențe de vedere obțin informații despre mediul înconjurător și lecțiile lor atingând, precum și ascultând în mare măsură aceste informații. Dezvoltarea abilităților de ascultare începe din copilărie. Copilul cu deficiențe de vedere dă sens mediului său ascultând sunetele care apar în mediu. La vârsta școlară, ascultarea uneori înlocuiește dobândirea de informații prin atingere și reziduurile vederii. Datorită faptului că ascultarea a crescut calitatea învățării persoanelor cu deficiențe de vedere, reglementările în care ascultarea este predominantă au început să fie incluse în procesele de predare. Numărul cărților citite pe casete a crescut. Aceste cărți “vorbitoare” sunt folosite la lecții. Viteza de citire este redusă cu braille și litere mărite. Cărțile vorbitoare sunt frecvent utilizate pentru a depăși această limitare în lectură. Este o necesitate dezvoltarea abilităților de ascultare a copiilor cu deficiențe de vedere și valorificarea la maximum a acestor abilități.

Următoarele sugestii pot fi luate în considerare pentru ca un copil cu deficiențe de vedere să-și asculte și să-și înțeleagă mediul.

- ❖ Când vorbiti cu un copil cu deficiențe de vedere în clasă, dacă îi spuneți numele, el poate înțelege că i se vorbește.
- ❖ În loc să exprimați ceea ce doriți de la un copil cu deficiențe de vedere în clasă cu propoziții de genul „dă-mi asta, iată-l”, puteți folosi propoziții precum „găsește cubul lângă piciorul drept”, ajutându-l să găsească obiecte în cale.
- ❖ Folosiți-vă vocea în diferite moduri atunci când copilul trebuie să fie atent, în pericol și când ești fericit. Copilul va putea distinge aceste situații, acordând atenție tonului dvs. de voce în viitor.
- ❖ Vorbirea unui copil complet orb nu poate fi stimulată din cauza lipsei experiențelor vizuale. Dacă obiectul nu este vizibil, este posibil să nu fie nevoie să-l denumiți și să-l cereți. Prin urmare, copilul poate fi avertizat prin descrierea a ceea ce se întâmplă în jurul său.
- ❖ Copiii cu deficiențe de vedere nu trebuie împiedicați să folosească cuvinte precum „Pot vedea”, „a vedea” și „înfățișare” în timp ce se ating, deoarece își duc viața printre cei care o văd. Chiar dacă nu o poate vedea, este bine să învețe numele culorilor, că iarba este verde, iar cerul este albastru.

- ❖ Toți copiii adoră să li se spună povești. Aceste tipuri de activități nu numai că vor mulțumi copilul cu deficiențe de vedere, ci vor contribui și la dezvoltarea limbajului lor. Dacă copilul nu înțelege povestea și vă pune întrebări, explicați cu răbdare și răspundeți la întrebările lor fără să vă enervați. Descrieți copilului imaginile și figurile.
- ❖ Ajuțați-l să găsească de unde provin sunetele din mediul înconjurător, folosind atingerea sau viziunea sa reziduală.

Atunci când comunicați cu persoane cu deficiențe de vedere, trebuie acordată atenție utilizării adecvate a tonului vocii.

4.5. INTEGRAREA EDUCAȚIONALĂ ȘI PROFESIONALĂ A PERSOANELOR CU DEFICIENȚE DE VEDERE



BLACK: <https://youtu.be/97joWcX1w7Q> acest link este o sugestie de film despre acest subiect.



Descrierea imaginii: Cărți pe masă și un pahar pe carte. Există câteva creioane în pahar.

Diferă în funcție de gradul de dizabilitate. Cu cât sunt începute mai devreme activitățile educaționale ale copilului, cu atât va fi mai mare rezultatul. Indiferent de gradul de deficiență vizuală, acești copii au nevoie și dreptul de a învăța să citească și să scrie și să acționeze independent în mediul lor. Aranjamentele ar trebui făcute în următoarele domenii în programul educațional al copiilor cu deficiențe de vedere.

- Citirea - scrierea, ascultarea
- Utilizarea reziduurilor vizuale
- Orientare și antrenament independent de mișcare
- Abilități de viață zilnice și abilități sociale

Elevii care folosesc simțul tactil în primul rând pentru a învăța de la elevii cu deficiențe de vedere învață cu alfabetul Braille.

Acest alfabet este un sistem alfabetic format din litere, cifre, semne de punctuație, semne matematice, note muzicale cu diverse combinații de șase puncte în două coloane.

Elevii cu deficiențe de vedere au uneori mai puține experiențe de învățare naturală, deoarece nu sunt capabili să observe obiecte și interacțiuni. Domeniile de învățare care sunt afectate în mod special sunt: dezvoltarea conceptului; abilități de comunicare interpersonală; abilități de viață; abilități de orientare și mobilitate; și dezvoltarea academică.

Dezvoltarea conceptelor este baza tuturor formelor de învățare. Relațiile spațiale, timpul, conștientizarea corpului și conștiința de sine sunt doar câteva exemple de concepte fundamentale pe care indivizii trebuie să le dea sens lumii lor.

Este posibil ca aceste concepte să fie predate în mod special elevilor cu deficiențe de vedere. Deși accentul principal va fi pe dezvoltarea academică, oferirea unei varietăți de oportunități pentru dezvoltarea personală poate avea un impact profund asupra unui student cu deficiențe de vedere. Încurajarea unei imagini de sine pozitive, îmbrăcăminte adecvată, abilități bine dezvoltate de auto-îngrijire, o bună comunicare interpersonală, comportamente adecvate, independență sporită și viață productivă în comunitate pot fi toate extrem de benefice în creșterea sănătoasă a elevilor cu deficiențe de vedere.

La fel ca toți elevii, relațiile sunt importante pentru elevii cu deficiențe de vedere, iar sala de clasă poate fi un loc minunat pentru dezvoltare și maturitate.

Dezvoltarea unui student cu deficiențe de vedere este afectată de tipul și severitatea deficienței de vedere; debutul deficienței vizuale; natura și gradul de intervenție; utilizarea viziunii reziduale; personalitate; disponibilitatea echipamentelor și resurselor; prezența altor dizabilități; adaptarea și acceptarea familiei; și atitudini culturale față de deficiența de vedere.

Educație în carieră

Șomajul și subocuparea adulților cu vedere slabă reprezintă o preocupare continuă. Educația profesională este esențială pentru angajarea adulților cu deficiențe de vedere. Studenții cu viziune redusă trebuie să exploreze în mod deliberat și direct o mare varietate de opțiuni de carieră. Programele de educație profesională care au fost dezvoltate pentru copiii cu vedere ar putea necesita instruire suplimentară de la un profesor care lucrează cu elevi cu deficiențe de vedere. Educația profesională la nivel de explorare pentru elevii mai tineri ar putea însemna multe excursii în comunitate, astfel încât elevul cu vedere scăzută să aibă expunere la oameni și situații de muncă. Elevul trebuie să dezvolte o înțelegere realistă a

limitărilor și potențialului său. Subliniați următoarele: conștiința de sine; puncte forte; puncte slabe; interese / abilități; valori; scopuri; abilități prevocaționale; conștientizarea carierei; explorarea carierei; pregătirea postului; abilități de interviu; reluați scrierea; formulare de cerere; abilități în căutarea unui loc de muncă; conștientizarea surselor de finanțare, de exemplu, asistență pentru ocuparea forței de muncă pentru persoanele cu handicap (EADP); conștientizarea faptului că multe instituții postliceale au servicii de sprijin pentru studenții cu dizabilități; și probleme legate de ocuparea forței de muncă legate de deficiența de vedere (informarea potențialilor angajatori, adaptări la locul de muncă).

Politica în cadrul învățământului superior

În ceea ce privește instituțiile și departamentele, orientările politice relevante sunt cele furnizate de consiliile de finanțare și de Agenția de asigurare a calității pentru învățământul superior (QAA). În Codul său de practică privind evaluarea (QAA, 2000), acesta afirmă foarte clar că specificațiile programului nu ar trebui să includă bariere inutile în calea accesului persoanelor cu dizabilități. Orientările sale includ propunerea ca: Instituțiile să ia în considerare stabilirea procedurilor care să asigure că:

- Stabilirea și / sau modificarea cerințelor academice și a altor programe în timpul proceselor de aprobare și validare include o examinare bine informată a cerințelor studenților cu dizabilități

- Specificațiile și descrierile programului oferă suficiente informații pentru a permite elevilor cu dizabilități și personalului să ia decizii în cunoștință de cauză cu privire la capacitatea de a finaliza programul. Codul de practică al QAA pentru asigurarea calității academice și a standardelor pentru studenții cu dizabilități (QAA, 1999), care a intrat în vigoare în septembrie 2000, este conceput pentru a ajuta instituțiile să se asigure că elevii cu dizabilități au acces la o experiență de învățare comparabilă cu cea a colegilor lor fără dizabilități.

Conține 24 de precepte împotriva cărora vor fi evaluate instituțiile și acoperă experiența studenților de la pre-intrare până la ieșire. Codul își clarifică așteptările în ceea ce privește munca pe teren și studiul în străinătate în preceptul 11: Instituțiile ar trebui să se asigure că, ori de câte ori este posibil, studenții cu dizabilități au acces la stagii academice și profesionale, inclusiv excursii pe teren și studiază în străinătate. Codul de bune practici al

Agenției de Asigurare a Calității (QAA): Studenții cu dizabilități (QAA, 1999) solicită instituțiilor:

- planificați și utilizați strategii de predare și învățare care fac ca livrarea programului să fie cât se poate de favorabilă;
- să cunoașteți și să înțelegeți implicațiile de învățare ale oricăror dizabilități ale elevilor cărora le predați și să răspundeți la feedbackul elevilor;
- faceți adaptări individuale care sunt adecvate pentru anumiți studenți, care ar putea include furnizarea de documente în avans și / sau în diferite formate (Braille, disc), pauze scurte pentru ca interpretii să se odihnească sau utilizarea sistemelor de microfon radio sau studiu flexibil / întrerupt pentru elevii cu sănătate mintală.

Probleme pentru viitor

Probabil că Legea privind nevoile educaționale speciale și dizabilitățile (SENDA) va avea un impact mult mai mare asupra învățământului superior decât DDA. Noua lege, adoptată în 2001, identifică două imperative politice semnificative pentru instituțiile de învățământ superior:

- datoria de a nu trata elevii și studenții cu dizabilități mai puțin favorabil, fără justificare, decât elevii și studenții fără dizabilități
- datoria de a face ajustări rezonabile pentru a permite elevilor cu dizabilități accesul deplin la învățământul superior.

Pledoaria de a face „ajustări rezonabile”, care ar împiedica elevii cu dizabilități să fie plasate într-un dezavantaj substanțial în comparație cu studenții care nu sunt cu dizabilități, va trebui să fie luată în considerare foarte atent de către departamentele care planifică cursuri.

Aceste „ajustări rezonabile”, care pot fi făcute procedurilor de admitere, conținutului cursului, plasamentelor, modalităților de predare, furnizarea de informații și examene, aduc în

prim plan întrebări semnificative legate de menținerea standardelor educaționale și asigurarea egalității de șanse în interior și în afara a clasei.

UNITATEA 5

MENTORAT ȘI SPRIJIN RECIPROC

INTRODUCERE

5.1 MENTORAT ȘI SPRIJIN RECIPROC

5.1.1 DEFINIȚII

5.1.2 PRINCIPII ȘI CARACTERISTICI ALE SPRIJINULUI RECIPROC

5.1.3 AVANTAJELE MENTORATULUI ȘI SPRIJINULUI RECIPROC

5.2 APTITUDINI CELOR CE OFERĂ SPRIJIN

5.2.1 CRITERII

5.2.2 ABILITĂȚI PENTRU MENTORI

OBIECTIVE

Această unitate intenționează să introducă cursanților conceptul și parametrii sprijinului reciproc.

Principalele sale obiective de învățare sunt:

- Să ofere o imagine clară a teoriei și practicii sprijinului reciproc, precum și pentru să-i definească avantajele față de alte tehnici.
- Să ofere cunoștințe și argumente pentru eficacitatea metodei, să familiarizeze cu modul de aplicare a tehnicilor sale, concentrându-se pe criteriile și abilitățile mentorilor voluntari.

ÎNTREBĂRI:

1. Ce caracteristici cheie ale unui cadru de asistență și de mentorat reciproc considerați că sunt importante?
2. Ce abilități ale unui mentor considerați că sunt importante?
3. Cum ați adapta o metodă de asistență și de mentorat reciproc cu propriul mediu de lucru sau când lucrați cu elevi cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele)?

INTRODUCERE

Metodele de asistență de tot felul devin din ce în ce mai populare. Oamenii au din ce în ce mai multe probleme și acest lucru îi face să caute soluții. Când trebuie să rezolvăm o problemă, cerem ajutor. Acest ajutor este de obicei asociat cu un specialist. Cu toate acestea, s-a dovedit că ajutorul oferit de oamenii apropiați, din cercul nostru social, este cel pe care îl căutăm mai ușor și este mai eficient atunci când ni se solicită și se acordă imediat.

Pe baza concluziei de mai sus, a fost dezvoltat un nou set de tehnici de sprijin. Această serie, care nu este asociată nici cu ajutorul unui expert, nici cu ajutorul unui prieten, se bazează pe:

- Interacțiune imediată
- Egalitate
- Dezvoltarea tehnicilor de aplicare a metodei

Aceste tehnici poartă denumirea de sprijin și mentorat reciproc.

Sprijinul psihosocial reciproc include o serie de pași și tehnici de consiliere și se bazează pe ideea de ajutor imediat bazată pe asemănările participanților.

5.1 SPRIJIN ȘI MENTORAT RECIPROC

5.1.1 DEFINIȚII

Colegii sunt cei implicați în metoda de sprijin. Ei nu au rolul unui expert, ci asemănări între ei, care pot fi:

- experiență personală anterioară în legătură cu un eveniment sau situație
- asemănări sociale
- asemănări economice
- asemănări culturale
- asemănări de limbă

- similitudini în orientarea sexuală
- similitudini în profesie
- similitudini în educație
- asemănări de vârstă
- similitudini în starea de sănătate

Deși nu există o definiție unică, sprijinul psihosocial reciproc include colegii înșiși, care încearcă să-și rezolve problemele împreună și să se sprijine reciproc, prin asemănările lor, și pe baza propriilor puteri și abilități.

De asemenea, include mentori voluntari, acei colegi care contribuie la implementarea acesteia, prin instruire în tehnicile metodei și abilitățile lor.

Sprijinul psihosocial reciproc include procesul prin care o persoană fără a avea rolul unui specialist, oferă asistență voluntară unui semen, un semen care are unele asemănări, pentru a rezolva o problemă.

5.1.2 PRINCIPII ȘI CARACTERISTICI ALE SUPORTULUI PEER ȘI MENTORAREA PEER

Unele principii de bază pe care se bazează sprijinul și mentoratul reciproc sunt:

1. Relația de reciprocitate bazată pe similitudini, simțul coerenței și evitarea structurii ierarhice între colegi.
2. Inexistența unui specialist și rolul care îl separă de ceilalți, dar existența consilierilor voluntari care își joacă rolul, pe baza unei experiențe comune sau a unei similitudini cu ceilalți colegi.
3. Asemănările între colegi trebuie să fie utile pentru rezolvarea unei probleme, pentru a aplica sprijinul și îndrumarea colegilor. Dacă nu este cazul, asemănările, precum rudenia sau prietenia, nu sunt o condiție prealabilă pentru aplicarea metodei.
4. Dezvoltarea principiului parității și stabilirea unei relații de susținere a egalității între persoanele care împărtășesc experiențe, probleme și preocupări de viață similare.
5. Principiul abilitării și încurajării prin responsabilitate, activare și inițiativă, care reflectă convingerea că recuperarea din dificultăți este posibilă, atunci când ne bazăm pe propriile noastre atuuri.
6. Principiul autoajutării și auto-vindecării. Auto-ajutorarea este terapeutică atât pentru persoana care primește ajutor, cât și pentru persoana care ajută.

7. Cultivarea muncii în echipă, autorealizarea, dezvoltarea personală în rezolvarea problemelor și în aplicarea metodei.

8. Dezvoltarea rolului susținătorului și al ascultătorului activ, precum și evitarea oricărui tip de atribuire către alții a problemelor sau soluționarea acestora.

Pe baza principiilor de mai sus, sprijinul psihosocial și mentoratul de la egal la egal au următoarele caracteristici:

- Sprijin reciproc și autentic
- Egalitate și încredere
- Cunoașterea și înțelegerea experiențială
- Empatie experiențială
- Cadrul de interacțiune informal și neierarhic

În concluzie, principiile și caracteristicile descrise sunt legate de rezultatul principal al metodei, adică capacitatea oamenilor de a oferi sfaturi reciproce și practice egale prin experiența lor personală, fiind membri ai unei comunități bazate pe caracteristici comune.

Acest sprijin este adesea considerat mai eficient deoarece:

- Diferă parțial sau total de ceea ce poate oferi un specialist sau cineva care preia rolul de rezolvator.
- Prin sentimentul unei versiuni mai informale, acesta devine mai ușor de perceput și acceptat, deoarece este însoțit de sentimentul de înțelegere reciprocă într-un grup de studenți cu dizabilități senzoriale.

Sprijinul de la egal la egal se bazează pe principii și caracteristici legate de paritate, încurajare, experiență comună și asistență reciprocă.

5.1.3 AVANTAJELE MENTORATULUI ȘI SPRIJINULUI RECIPROC

Utilizarea sprijinului reciproc are avantaje față de alte tehnici, cum ar fi:

- Simțul reînnoirii și diferitele tipuri de metode prin diferențierea de rolul de bază al unui specialist și sprijinul între oameni fără alte tipuri de relații.

- Cel mai mare zel și participare pentru colegi în general, în timpul implementării și participării .
- Cel mai mare zel și participare pentru mentorii voluntari, deoarece are mai puține cerințe în ceea ce privește numărul necesar și responsabilitatea rolului lor, comparativ cu alte metode.
- Cea mai largă gamă de metode care pot fi aplicate și orizontul mai larg de rezultate, prin rolul colegilor înșiși.
- Numărul extins de cereri de sprijin care pot fi satisfăcute, deoarece este un set de metode bazate pe voluntariat, participare și experiență personală.

Asistența de la egal la egal are avantaje față de alte tehnici care extind orizonturile de aplicare, direcție și eficacitate.

5.2 Aptitudini ale mentorilor

5.2.1 CRITERII

Pentru a deveni mentor voluntar, trebuie să răspundeți la două întrebări cheie:

- Care este motivul pentru care se aplică o astfel de metodă atunci când se lucrează cu elevi cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele)?
- Care este scopul și rezultatul dorit al unei astfel de aplicații?

Răspunzând la întrebările de mai sus, ajungem la câteva criterii pe care trebuie să le aveți ca mentori voluntari:

1. Motivația atât în timpul pregătirii, cât și în timpul aplicării metodei.
2. Sentimentul implicării constante în aplicarea metodei.
3. Coordonarea și interacțiunea cu colegii, comunitatea și alți consilieri.
4. Rolul mentorului și evaluarea eficienței acestuia.
5. Definirea obiectivelor intermediare și finale în rezultatele metodei.
6. Evidențierea avantajelor metodei în sine
7. Evidențierea avantajelor comunității în sine.
8. Dezvoltarea și stimularea un sentiment de coeziune.
9. O bună înțelegere a motivelor aplicării metodei.
10. Inversarea posibilelor prejudecăți în raport cu eficacitatea metodei bazată pe voluntari și nu pe specialiști.

11. Existența unui număr suficient de consilieri voluntari și evitarea situațiilor dificile.

Criteriile pentru voluntarii-mentori sunt legate de activarea părților interesate, rolul lor cheie, coordonarea întregului model, precum și coerența grupului de colegi.

5.2.2 Aptitudini ale mentorilor

Pentru a vă percepe pe voi înșivă ca și consilier sau mentor, trebuie să vă îmbunătățiți următoarele abilități:

1. Cunoașterea de sine

Pentru a putea susține în mod eficient o altă persoană, este important să începeți prin a vă înțelege mai bine: cine sunteți ca persoană, modul în care gândiți și reacționați la relațiile dvs. interpersonale.

Conștientizarea gândurilor și sentimentelor personale este primul pas pe care trebuie să îl faceți în încercarea de a deveni un consilier și un mentor eficace. Dacă devii conștient de convingerile și sentimentele tale personale, vei putea să le gestionezi mai ușor, fără a afecta credințele și sentimentele persoanei pe care urmează să o susții.

1. Particularități personale

Este necesar să vă înțelegeți opiniile personale în diferite probleme, în special în cele care sunt caracterizate de eterogenitatea punctelor de vedere. Prejudecățile personale colorează inevitabil modul în care percepem tot ce se întâmplă în viața noastră de zi cu zi. Ar trebui să se examineze tendințele referitoare la deficiențele senzoriale.

2. Acceptare

Când încercăm să ajutăm o altă persoană, trebuie să transmitem mesajul că îl acceptăm și îl respectăm așa cum este cu adevărat. Este necesar să-l facem să se simtă în siguranță pentru a-și împărtăși și investiga problemele, fără amenințarea jenării sau a rușinii. Construim o atmosferă de acceptare și respect pentru ceilalți oameni prin:

- acceptarea a tot ceea ce este
- respect pentru convingerile sale
- apreciere pentru sine / pentru sine și opiniile sale
- atitudine non-critică
- ascultare activa
- respectarea confidențialității pentru ceea ce ni se încredințează

3. Autenticitate

Pentru a ajuta efectiv alte persoane, trebuie să fii sincer și sincer. Bazele unei astfel de atitudini stau în autenticitate. Ne comunicăm interesul real față de alți oameni și cultivăm încrederea unul în celălalt atunci când suntem:

- Autentici
- Corecți
- Sinceri
- Clari

4. Empatia

Cea mai simplă definiție a empatiei este să ne putem pune în locul altcuiva. Confundăm adesea empatia cu simpatia, dar nu este același lucru. Empatia este calea care ne introduce temporar într-o altă lume umană, în timp ce rămânem în a noastră. Este capacitatea de a vedea cu ochii noștri, de a simți sentimentele colegului, în timp ce ne controlăm propriile sentimente și rămânem imparțiali, fără a-l judeca sau a-l compătimi. Empatia este diferită de compasiune și simpatie, la fel cum este diferită de implicarea emoțională sau tragerea arbitrară de concluzii.

Este capacitatea de a percepe lucrurile din punctul de vedere al altei persoane și efortul de a înțelege semnificația pe care o acordă acestora. Împărtășim efortul nostru de a înțelege situația unică, în care se află o altă persoană, atunci când:

- Suntem cu adevărat interesați să înțelegem ce se întâmplă cu el / ea
- Punem întrebări adecvate legate de situația cu care se confruntă
- Gândim, acționăm și ne simțim ghidați de interesul său
- Evităm să ajungem la concluzii și evaluări arbitrare

5. Comunicarea nonverbală

Când ne gândim la noi înșine, am putea crede că suntem buni ascultători. Următoarele exerciții vă vor ajuta să stabiliți dacă sunteți într-adevăr un bun ascultător, ce vă poate face dificil să ascultați de fapt ceea ce se spune și cum vă puteți îmbunătăți. Încercați să vă gândiți la următoarele două întrebări:

- Cum te simți când vrei să spui ceva, dar nimeni nu ascultă?
- De unde știi că cineva nu te ascultă cu adevărat? Care sunt semnele?

Răspunsurile dvs. la prima întrebare (de exemplu, frustrare, furie, tristețe, iritabilitate etc.) vă vor ajuta să înțelegeți cum se poate simți colegul dacă își dă seama că nu îl ascultați cu adevărat.

În a doua întrebare, răspunsurile dvs. pot include unele dintre următoarele:

- Lipsa contactului vizual
- Daydreaming – să privească în altă parte, cum ar fi pe fereastră
- Expresia sa facială arată că este plictisit
- Arată nervos sau că ceva îl deranjează
- Lipsa de interes
- Schimbă subiectul discuției
- Face glume
- Se uită la ceas
- Sugerează soluții fără a asculta problema

6. Distragerea atenției conversațiilor interne

Conversația interioară (conversația pe care o avem în minte, în timp ce vorbim în același timp cu o altă persoană) ne poate distra serios. Când începeți pentru prima dată sprijinul psihosocial reciproc, această conversație internă poate include întrebări precum „A trebuit să spun asta?”, „Cât este ceasul?” Sau „Nu știu nimic despre asta!”. Este important să le acceptați din cauza stresului și lipsei de experiență. Dar este, de asemenea, important să ne încurajăm să revenim rapid la discuție.

7. Ascultare activă

A asculta înseamnă următoarele:

- Nu sunt nerăbdător să găsesc ceva de spus
- Nu mă grăbesc și nu îl întrerup
- Atenția mea se concentrează pe ceea ce îmi spune el / ea
- Poziția mea arată că sunt cu adevărat acolo și că îl ascult.
- Zâmbetul, exclamațiile și încuviințările mele sunt adecvate și armonioase în ceea ce privește conversația.

- Încerc să-mi izolez propriile probleme personale de discuție (griji, frici, anxietate).
- Evit distragerea atenției
- Încerc să-i aflu personalitatea
- Evit să ajung la concluzii pripite
- Nu îl judec sau nu îl evaluez
- Rezist dorinței de a găsi o soluție la problema lui

8. Identificarea principalei probleme și concentrarea.

Scopul principal al ascultării active este să înțelegeți tot ceea ce vă transmite colegul cu privire la problema cu care se confruntă. Apoi, în calitate de consilier, îl veți ajuta să clarifice elementele individuale care compun situația cu care se confruntă și vrea să rezolve:

- Care este situația - ce s-a întâmplat (fapte)?
- Gânduri dominante - Care este modul în care elevul gândește problema?
- Emoții - cum se simte elevul în legătură cu problema?
- Comportament / acțiuni - ce a făcut sau nu elevul pentru a rezolva problema?

Pentru a identifica o problemă, trebuie să îi iluminăm dimensiunile importante și să ne concentrăm atenția asupra detaliilor individuale. Așadar, începeți să aveți în vedere principalele domenii în jurul cărora sunt necesare informații și îndrumați elevul să se concentreze asupra lor folosind instrucțiuni și motivații adecvate.

8. Reflecția

Reflecția este abilitatea prin care repetarea reflectă un gând sau o emoție care tocmai a fost exprimată de către coleg.

Pentru a aplica reflecția, trebuie să:

- Alegeți un element important din experiența descrisă de coleg și repetați ultima sa frază sau ultimele cuvinte ca feedback sau oglindire.
- Formulați-vă răspunsul ca o întrebare care motivează și îndeamnă colegul să vă spună mai multe

În acest fel puteți:

- Faceți-l să înțeleagă că îl urmăriți cu atenție, fără ca interesul dvs. să fie distras.
- Arătați empatie
- Concentrați-vă pe ceva important pentru el / ea în timpul discuției.
- Încurajați-l să vorbească mai mult.

9. Parafrizarea

Parafrizarea este abilitatea prin care se reafirmă tot ce tocmai a fost spus. Deci, folosind această abilitate, veți repeta în esență cu propriile cuvinte mesajul pe care tocmai l-ați auzit.

Pentru a aplica abilități de parafrizare, rețineți următoarele instrucțiuni:

- Folosiți propriile cuvinte. Repetarea spontană nu este o parafrază.
- Încercați să vă coordonați cu limba utilizată de asistent. Când trebuie să descrieți un eveniment sau o situație, este mai bine să vă referiți la termenul exact pe care l-a folosit, de exemplu, „Răniți” și nu „zdrobiți”.
- Nu adăugați propriile ipoteze - Evitați interpretările și evaluările personale - Rămâneți la conținutul a ceea ce ați auzit.
- Fiți sincer - Nu vă prefaceți că înțelegeți dacă nu este așa.
- Fiți scurt și direct.

9. Rezumatul

Prin abilitatea de a rezuma, puteți conecta principalele puncte pe care le menționează colegii și le puteți rezuma într-un context cuprinzător. Astfel, puteți:

- Rezumați principalele informații pe care le-ați adunat din discuție
- Încheiați programarea
- Prezentați-vă la următoarea întâlnire
- Dați impulsul pentru a discuta mai multe probleme
- Concentrați-vă asupra diferitelor dimensiuni care constituie o problemă
- Completați spațiile libere din discuție
- Acordați timp gândirii, atât colegului, cât și dvs. înșivă

10. Întrebări: întrebări deschise și închise

Când comunicați cu colegul, veți folosi două tipuri principale de întrebări: întrebările închise și întrebările deschise. Fiecare specie are scopuri specifice.

Următoarele vă vor ajuta să le înțelegeți scopul, astfel încât să puteți decide ce fel de întrebare trebuie să puneți în funcție de fluxul și obiectivele discuției.

- Întrebări închise: De regulă, la aceste întrebări se răspunde monosilabic sau cu „da” sau „nu”. De exemplu: „Câți ani ai?” sau „Te gândești să lucrezi în străinătate?”
- Întrebări deschise: întrebările de acest tip conduc la răspunsuri complete și facilitează explorarea problemelor. Scopul lor este de a aduna mai multe date și detalii pentru a clarifica problema. Când utilizați întrebări deschise, colegul va avea ocazia să descopere faptele mai detaliat, comportamente și sentimente asociate cu dificultățile sale.

11. Divulgarea de sine

Această abilitate împărtășește gândurile și experiențele personale cu elevii cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele). Scopul său este de a normaliza sentimentul că semenul poate fi singurul care are dificultăți legate de direcția de studii pe care o va alege sau confuzia sa cu privire la statutul său profesional sau viitorul său sau orice altceva care îl privește.

În plus, scopul acestei abilități este de a construi speranță și credință că dificultățile pot fi depășite, în mod similar cu propria experiență. O condiție pentru punerea sa în aplicare este că între voi s-a format o relație de respect reciproc.

Pentru a fi eficient, auto-divulgarea trebuie făcută cu grijă și în următoarele condiții:

- Ar trebui făcut pentru a împuternici colegul. Aceasta înseamnă că ar trebui să evitați auto-divulgarea care se va concentra asupra dvs. și asupra modului în care vă gândiți la aceeași problemă.
- Nu ar trebui să impună o soluție gata pregătită (de ex., „M-am dus la un consilier de carieră să mă ocup de ea. Du-te și tu!”). Scopul său este de a crea reciprocitate și egalitate în relație, nu de a direcționa ajutorul către soluția pe care ați folosit-o.
- Este bine să faceți o auto-dezvăluire despre o problemă pe care ați reușit-o destul de satisfăcător. Nu pentru ceva care încă vă deranjează sau nu ați făcut față. În caz contrar, există riscul de a da greșit mesajul că nu există speranță sau de a atrage atenția asupra dumneavoastră. Divulgarea de sine ar trebui să creeze optimism și speranța că dificultățile pot fi depășite. Divulgarea de sine nu este aceeași cu ajutorul acordat de prieteni, folosind intervenții precum: „Spune-mi ce mi s-a întâmplat” sau „În locul tău aș încerca să ...”

12. Reîncadrarea

Este o abilitate de consultanță care își propune să modifice sau să schimbe modul de gândire legat de problemă, sugerând interpretări alternative sau noi semnificații. Folosirea acestei abilități îi spune elevului: „Să privim situația dintr-un alt unghi”. Puteți explica că în fiecare zi vedem ce ni se întâmplă printr-un cadru. Acest context determină interpretarea sau sensul pe care îl dăm experiențelor noastre. Astfel, atunci când contextul este strict sau unidimensional, ne poate conduce la interpretări corespunzătoare.

13. Luarea deciziilor și rezolvarea problemelor.

Prin această tehnică puteți susține colegul să facă față diferitelor dificultăți, cum ar fi performanțe scăzute, absențe, motivație scăzută. De asemenea, îl poate sprijini să-și facă planuri despre cariera sa profesională. În plus, prin această tehnică îi poți instrui pe elevi să învețe și să o aplice la orice problemă cu care se confruntă, astfel că ajută la îmbunătățirea vieții sale de zi cu zi în general. Este definită ca abilitatea de a identifica problema, de a formula obiective și de a implementa strategii adecvate pentru a reduce gravitatea problemei sau pentru a atinge obiectivele stabilite.

Să ai grijă de tine este la fel de important ca și abilitățile de mai sus:

- Fiți amabili cu voi înșivă - Rețineți că ați preluat rolul de mentor și nu rolul de făcător de minuni!
- Obțineți asistență din propria rețea socială - prieteni, rude, colegi de clasă etc.
- Când puteți și aveți nevoie, faceți mici modificări programului și rutinei zilnice.
- Învățați și folosiți tehnici de relaxare.
- Încurajați-vă și recompensați-vă pentru tot efortul depus în fiecare zi.
- Amintiți-vă că nu puteți schimba pe nimeni.
- În fiecare zi, concentrați-vă atenția asupra a ceva bun pe care l-ați făcut sau care vi s-a întâmplat.
- Asigurați-vă că mâncați sănătos și echilibrat, faceți mișcare regulată și dormiți suficient.
- Luați pauze scurte din viața de zi cu zi, chiar dacă trebuie să le planificați. Asigurați-vă că vă relaxați și că vă distrați bine în aceste pauze.

Mult succes în munca dumneavoastră!

Competențele mentorilor colegi sunt legate de motivația pentru rolul lor, de credibilitatea lor, de prevenirea și rezolvarea potențialelor probleme care pot apărea în timpul aplicării metodei.

UNITATEA 6

SFATURİ PENTRU O BUNĂ ÎNDRUMARE A ELEVILOR CU DEFICIENȚE DE VEDERE

CUPRINS

INTRODUCERE

6.1. Comunicare, eficiență și motivație

- Tehnici de dezvoltare a motivației personale a elevilor

- Cum să transmiteți motivație și curaj elevilor
- Cum să transmiteți sentimentul de responsabilitate
- Cum să transmiteți credința în succes
- Cum să dezvoltați capacitatea de efort a elevilor

6.2. Recomandări pentru mentori

- Tehnici de empatie pentru cei cu dizabilități senzoriale

Rezumat

INTRODUCERE

Bine ați venit la cursul de formare de mentori pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Înainte de a începe lecția, să începem prin a ne uita la caracteristicile persoanelor cu deficiențe de vedere și la unele dintre problemele pe care le întâmpină.

Ca orice individ, persoanele cu deficiențe de vedere au, de asemenea, propriile caracteristici unice, abilități de interes și nevoi de învățare. Percepția persoanelor cu deficiențe de vedere asupra mediului lor și colectarea informațiilor se bazează pe simțurile lor intacte. Prin urmare, cu deficiențe de vedere.

În timp ce învață, ei ating obiecte, ascultă sunetele produse de obiecte, mirosul și încearcă să înțeleagă proprietățile obiectului, uitându-se la gustul lor și folosind pe larg alte organe de simț.

Simțul tactil ar trebui predat persoanelor cu deficiențe de vedere în conformitate cu metodele de educație specială. Un alt organ senzorial important în percepția mediului și a stimulilor din jur este auzul. Auzul este important pentru persoanele cu deficiențe de vedere în menținerea relațiilor lor sociale. Cu toate acestea, nu este întotdeauna posibil să se găsească stimuli pentru auz continuu în mediu. Prin urmare, este necesar să se includă stimuli sonori în experiențele care trebuie oferite.

Abilitățile de vorbire utilizate pentru a comunica cu oamenii pot fi, de asemenea, văzute ca un avantaj pentru persoanele cu deficiențe de vedere.

Persoanele cu deficiențe de vedere își simt mai mult dizabilitățile și sunt afectate negativ, uneori din cauza dizabilităților lor și uneori din cauza atitudinii de neînțeles a

societății, ca la toate celelalte persoane cu dizabilități. Pentru a minimiza acest impact negativ sau pentru a obține capacitatea de a face față acestora, este important ca dezvoltarea lor să fie instruită de la o vârstă fragedă.

Din acest motiv, se urmărește dobândirea și dezvoltarea abilităților de bază legate de mișcare cognitivă, socială, academică, psihomotorie, independentă, viața de zi cu zi și îngrijirea de sine, luând în considerare caracteristicile individuale și gradul de dizabilitate al persoanelor cu deficiențe de vedere.

6.1. Comunicare, eficiență și motivație

În această parte a lecției noastre, vom învăța cum să creștem motivația elevilor cu deficiențe de vedere, să dobândim un sentiment de realizare și să empatizăm cu ei.

-Tehnici de dezvoltare a motivației personale a elevilor.



Când copiii realizează ceva și încep să se simtă eficienți, vor să repete acel sentiment încercând să îndeplinească sarcini mai provocatoare. Sentimentul de competență poate crea dependență. Aceste realizări sunt mai semnificative dacă sunt unice, iar simțul competenței este în sine o recompensă semnificativă. Această senzație este mult mai bună decât folosirea autocolantelor, jucăriilor mici sau titlurilor de genul „elevul lunii” acordate unor puțini studenți și îi face pe ceilalți studenți să se simtă „fără succes” în ciuda eforturilor depuse.

Ca adulți, nu avem nicio îndoială cu privire la cât de eficiente și valoroase sunt lucrurile externe, cum ar fi bonusurile sau promoțiile. Dar dacă toate acestea sunt singurele elemente pe care le folosesc indivizii pentru a-și defini competențele, acești indivizi sunt foarte dezamăgiți. Deoarece astfel de factori care întăresc reputația sunt rare și rare și, din câte știm din cercetări, este posibil să conducă la performanțe slabe.

Acest lucru este în concordanță cu sistemul de notare în care eforturile și competențele proprii ale elevilor nu sunt luate în considerare și ignorate pentru a obține reputația dorită (obținând cea mai mare notă) sau pentru a fi selectat ca „studentul lunii” unde doar 10 elevi sunt premiați pe parcursul unui an școlar. În ambele cazuri, ținta este prea sus pentru a spori stimulentele, ducând la o concurență nesănătoasă, înșelăciune, gelozie și, de multe ori, renunțare.

Văzând dezvoltarea ca o formă de competență

Competența nu este un termen absolut. Pe măsură ce ne dezvoltăm, devenim mai competenți. Acesta este un fapt pe care trebuie să-l realizăm pentru a încuraja dezvoltarea în continuare. Este necesar să parcurgem diferite etape pentru a ajunge la o poziție înaltă. Ceea ce trebuie să facem este să ne hrănim acțiunile care ne vor duce mai departe.

Elevii apreciază în mod intrinsec înțelegerea modului de a face mai mult, ajutarea celorlalți și simțirea succesului prin învățarea și stăpânirea noilor cunoștințe. Sistemele de recompensă externe deseori elimină ultimul sentiment. Luați în considerare impactul asupra unui elev care primește o notă dezamăgitoare după ce a predat profesorului său o lucrare de care este mândru. Trebuie să cultivăm sentimentul de realizare al elevilor în moduri autentice și să le oferim feedback clar cu privire la modul de îmbunătățire a performanței lor. Trebuie să avem grijă să nu ignorăm dezvoltarea elevului, deoarece acesta nu a atins încă stadiul dorit.

Cheia pentru menținerea (nu crearea) motivației intrinseci este formarea elevilor pentru a trece la nivelul următor. Aceasta înseamnă, de asemenea, că, în timpul școlii, copiii ar trebui să aibă posibilitatea de a face lucruri care să le permită să experimenteze succesul și competența, mai degrabă decât să se simtă inadecvat. Mulți oameni cred că elevii sunt foarte flexibili și rezistenți. Prin urmare, pentru ca o zi să fie considerată bună, 90% (sau chiar 50%) din zi nu trebuie să conțină performanțe ridicate. Acest raport nu are nicio

certitudine și poate varia de la copil la copil, dar ceea ce este cert este că a avea succes în fiecare zi îi va motiva pe copii.

Motivația intrinsecă și a face lucruri pentru alții

Citatul lui Martin Luther King, „Oricine poate fi perfect, pentru că oricine poate ajuta”, ne arată puterea și impactul de a face lucruri pentru alții. Cu toate acestea, această învățătură nu este practică încă de majoritatea școlilor. Elevii experimentează o satisfacție personală foarte puternică atunci când îi ajută pe ceilalți. De exemplu, elevii care se luptă cu lectura își sporesc încrederea în lectură atunci când ajută alți elevi care sunt mai tineri decât ei sau au un handicap și care suferă de aceeași problemă.

Îi putem face pe elevi să se simtă mai conectați la școlile lor, oferindu-le sarcini care transformă școala într-un mediu pozitiv, cum ar fi supravegherea, concentrarea asupra reciclării, păstrarea spațiilor publice curate, răspunsul la reacții la agresiune și participarea la comitete care abordează probleme precum alcoolul și drogurile. Aducerea unei contribuții pozitive pentru școala lor dezvoltă sentimentele de satisfacție personală ale elevilor și le crește încrederea în sine.

-Cum să transmiteți motivație și curaj elevilor



Susținerea nevoilor psihologice ale elevilor de competență și autonomie are un efect pozitiv asupra motivației elevilor de a participa la sarcinile de învățare (Deci și Ryan, 2000). Profesorii pot sprijini nevoile psihologice de bază ale elevilor oferind structură, sprijin

autonom și participare. Oferirea de sprijin pentru nevoile psihologice de bază ale elevilor este, de asemenea, cunoscut sub numele de predarea care susține nevoile. Gradul în care studenții experimentează pentru a-și susține nevoile profesorilor are un efect foarte important asupra participării lor la clasă (Appleton și colab., 2008).

Elevii cu deficiențe de vedere sau elevii cu vedere scăzută (Chang & Schaller, 2002) pot împiedica în mod serios motivația unui elev de a participa la sarcinile de învățare datorită, de exemplu, capacității limitate de învățare prin imitație și observare și dificultăților de a înțelege obiectele, conceptele, ideile (Sacks și Silberman). , 1998; Pinquart și Pfeiffer, 2012). Profesorii elevilor cu deficiențe de vedere au un rol foarte important în a-i ajuta pe elevi să depășească obstacolele create de deficiența lor vizuală. Mai mult, profesorii sunt responsabili pentru crearea unor medii de învățare sigure și accesibile care să declanșeze motivația elevilor de a participa la sarcinile de învățare. Cu toate acestea, există o literatură limitată despre modul în care profesorii motivează elevii cu aceste nevoi educaționale speciale.

În linkul de mai jos, veți vedea secțiuni scurte despre realizările vieții unei persoane cu deficiențe de vedere.

Pentru a traduce în limba dvs., deschideți subtitrarea, faceți clic din nou pe subtitrare în secțiunea de setări, apoi faceți clic pe traducerea automată și selectați opțiunea.

Link video: www.youtube.com/watch?v=UeEFIPc5XI

-Cum să transmiteți sentimentul de responsabilitate



Profesorii pot sprijini autonomia elevilor oferind oportunități de auto-inițiativă. Elevii ar trebui să simtă că o sarcină de învățare se bazează pe alegerea lor și pe propriile nevoi și valori (Stroet și colab., 2013). Sprijinul autonomiei include disponibilitatea elevilor de a învăța fără a-i încorda.

Prin participare, profesorii pot îmbunătăți relațiile percepute de elevi. Oamenii se nasc cu o nevoie inerentă de a se atașa de ceilalți și de a experimenta căldura și atenția (Bowlby, 1979). Participarea la curs are loc cu profesori care au grijă de elevii lor (Vansteenkiste, 2010). Profesorii pot participa fiind sensibili și creând un mediu de clasă cald și sigur.

Pe scurt, susținerea nevoilor elevilor de competență, autonomie și implicare prin furnizarea de structură, sprijin autonom și participare afectează pozitiv motivația elevilor de a participa la sarcinile de învățare. În literatură, se disting diferite tipuri de participare la învățare, cum ar fi participarea comportamentală și emoțională (Fredricks și colab., 2004). Angajamentul comportamental se referă la performanța elevilor în timpul sarcinilor de învățare și include comportamente precum efort, atenție și persistență. Atașamentul emoțional se referă la starea de spirit a elevului în timpul unei sarcini de învățare, de exemplu entuziasmul, interesele și plăcerile acestuia. Elevii tind să manifeste un angajament comportamental și emoțional atunci când se simt susținuți în nevoile lor psihologice de bază.

- Cum să transmiteți credința în succes



Concentrându-ne pe interesele și punctele forte ale elevilor

Competențele se dezvoltă prin curiozitate și interes. Profesorii trebuie să hrănească aceste emoții. Cu toate acestea, după cum știm, educația nu este o activitate singulară; este un sport de echipă. Instructorii ar trebui să lucreze împreună și să reflecteze asupra momentului în care un elev manifestă interes pentru un anumit subiect, este curios despre ceva sau a obținut un succes. De exemplu, dacă un elev de gimnaziu iubește ora de arte vizuale și anume una sau două ore pe săptămână, întrebarea care trebuie pusă ar trebui să fie: „Cum poate fi alimentat sentimentul de competență al acestui copil în aceste două ore de curs?” Poate că elevului trebuie să i se ofere diferite oportunități de a se alătura unui club de artă sau de a-și dezvolta abilități artistice. Căutarea competenței în orice materie poate crea dependență, care este un element important pentru dezvoltarea elevilor. Să ne asigurăm că toți elevii au experiențe în școală în care se simt competenți și de succes în fiecare zi.

■ Cum să dezvoltăm capacitatea de efort a elevilor



Conștientizarea unui copil cu deficiențe de vedere este diferită de conștientizarea mediului de către cei care îl văd. Prin urmare, ar trebui utilizate noi metode pentru ca cel cu deficiențe de vedere să fie conștient de mediul său. Începe să-și recunoască împrejurimile prin atingere.

Învățarea obiectelor prin atingere

- Copilul cu deficiențe de vedere ar trebui să recunoască toate obiectele din clasă simțindu-le cu mâinile. În timpul introducerii obiectelor, ar trebui introduse numele lor reale.

- Din când în când, copilul ar trebui să simtă cu vârful degetelor pentru a-și îmbunătăți sensibilitatea la atingere. De exemplu, amestecați boabele mici de naut și linte după ce copilul le-a atins, apoi cereți-i copilului să le separe atingându-le cu vârful degetelor. Prezentați-le chibriturile și cereți-le să le scoată din cutie și apoi puneți-le înapoi.

- În plus, puteți testa diferite bucăți de hârtie și țesătură și le puteți cere să le separe unele de altele, le puteți îmbunătăți sensibilitatea la obiecte separate de diferite structuri prin atingere.

- Îl puteți ajuta să investigheze mediul, oferindu-i ocazia să se uite în jur cu mâinile sale.
- În timpul recunoașterii de către copil a obiectelor din jur, introduceți inițial mediul și obiectele așezând mâna pe mâna copilului. De exemplu, cu mâna pe mână, ajutați senzația de mișcare a obiectelor și a animalelor care se mișcă, examinându-le împreună.
- Oferiți copilului obiectele pe care le poate ține. Între timp, explicați ce obiect ține, cum arată și cum este folosit.

Pentru ca elevul să poată recunoaște bine articolele din jurul său, caracteristicile acestor elemente ar trebui explicate în detaliu. Dacă stimulii auditivi și tactili trebuie înlocuiți cu stimuli vizuali, regresiiile pot fi evitate. O altă dificultate pentru copilul cu deficiențe de vedere este că, deși știe multe despre obiect, nu l-a ținut niciodată. Este posibil ca elevii care încep școala să nu aibă idee despre forma și structura obiectelor pe care le numesc. Acest lucru se datorează în principal faptului că, în timp ce învață obiecte, ei nu le ating cu mâinile în timp ce învață obiectele respective. Experiențele legate de limbaj ar trebui prezentate prin combinarea lor cu obiecte concrete. În achiziționarea conceptelor, cunoștințele, abilitățile, atingerea, auzul, mirosul și gustul ar trebui utilizate împreună.

Mulți copii le place să-și ajute profesorii. În astfel de cazuri, nu-l muștrați pe copil. Dimpotrivă, exprimați-vă satisfacția și solicitați-l să vă ajute. Astfel, începeți să vă învățați elevul să aibă grijă de el însuși.

6.2. Recomandări pentru mentori

În această secțiune, vom vorbi despre câteva tehnici despre cum să empatizăm cu persoanele cu deficiențe de vedere.

■ Tehnici de empatie cu cei cu dizabilități senzoriale

Pentru a empatiza cu elevii cu deficiențe de vedere, este necesar să aveți informații despre problema actuală a vederii. Pentru aceasta, poate fi util să examinați rapoartele medicului. Pentru a simți sentimentele și gândurile persoanei cu dizabilități, poate fi benefic să faci primul pas în lumea lor. După ce am aflat defectul de vedere, putem privi modul în care persoana cu dizabilități vede lumea cu câteva instrumente simple.

Putem a înțelege tipurile de deficiențe de vedere experimentate prin aplicarea de vaselină pe ochelarii unei perechi vechi de ochelari și cataractă. O pereche de ochelari mai

stabilă poate fi făcută luând o pereche veche de ochelari de soare cu lentile din plastic și frecându-le cu șmirghel fin. Acest lucru are avantajul suplimentar de a imita cerința de lumină de care are nevoie ochiul vechi.

Orbirea completă este o problemă mai puțin frecventă decât deficiența vizuală, dar este mult mai ușor de imitat. O eșarfă sau bandaj legat peste ochi este de obicei suficientă. Deși este dificil să pășim în lumea cuiva cu deficiențe de vedere, ne putem face o idee cu micile tehnici menționate mai sus. În videoclip veți găsi link-ul de mai jos, veți vedea modul în care tinerii experimentează lumea în care trăiesc indivizii cu deficiențe de vedere.

<https://www.youtube.com/watch?v=-yv9o9E9HoI>

REZUMAT

Este mai important să folosiți motivația intrinsecă ca tehnică pentru a crește motivația persoanelor cu deficiențe de vedere. Acest tip de motivație contribuie la dezvoltarea încrederii în sine, a succesului și a responsabilității persoanei cu deficiențe de vedere.

Elevii cu deficiențe de vedere trebuie să folosească alte organe senzoriale pentru a cunoaște mediul și clasa lor. Ar trebui acordat suficient timp pentru aceasta. Va fi util să explicați în detaliu elementele pe care nu le pot descrie, astfel încât să devină conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul lor și să participe la cursuri sau activități.

Empatia cu un individ cu deficiențe de vedere este cea mai eficientă metodă în înțelegerea lumii lor emoționale. După o sesiune de empatie de succes, aceasta va contribui la aducerea acestora la un nivel mai bun în termeni de educație, cultură, din punct de vedere social și psihologic.